

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/5/2018
Identifikačné číslo spisu:	9505100014
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:9505100014.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudkyň JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci obžalovaného JUDr. Ing. V. W. a spol., pre pokračovací trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003 (zákon č. 140/1961 Zb.), na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 29. júla 2020, o odvolaní obžalovaného JUDr. Ing. V. W. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. októbra 2015, sp. zn. PK-1Tš/8/2005, takto

rozhodol:

Podľa § 256 Trestného poriadku, účinného do 31. decembra 2005 odvolanie obžalovaného JUDr. Ing. V. W. **z a m i e t a**.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 27. apríla 2007, sp. zn. PK-1Tš/82005, boli obžalovaní JUDr. Ing. V. W., X.. a Ing. B. uznaní za vinných zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona a v bode 2) obžalovaný X. za vinného aj zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb. účinný do 31. augusta 2003) na skutkovom základe uvedenom v rozhodnutí.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona Špeciálny trestný súd uložil obžalovaným JUDr. Ing. V. W. hrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, D. B. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov a Ing. B. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov. Všetci traja obžalovaní boli na výkony uložených trestov podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona zaradení do III. nápravnovýchovej skupiny. Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa obžalovaným X.. a Ing. B. uložil aj peňažný trest vo výmere po 300 000 Sk (9 958,18 eur), a pre prípad jeho úmyselného zmarenia obom podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona zhodne ustanovil náhradné tresty odňatia slobody v trvaní 1 rok. Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovaným X.. a Ing. B. uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek obchodnú činnosť na dobu 10 rokov. Postupom podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku uložil všetkým obžalovaným, aby spoločne a nerozdielne uhradili poškodenej spoločnosti K. M., a. s. v konkurze, so sídlom N. XX, XXX XX N., škodu vo výške 11 156 476,13 eur

(336 100 000,- Sk), pričom súčasne podľa § 229 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú spoločnosť so zvyškom nároku odkázal na konanie o občianskoprávnych veciach. Podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku X.. uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti K. R. F. H., spol. s r. o., so sídlom v Z., X.. X, náhradu škody vo výške 185 885,95 eur (5 600 000,- Sk).

Na podklade odvolaní všetkých troch obžalovaných Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením z 11. októbra 2007, sp. zn. 2Toš 6/2007, zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok Špeciálneho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) z 21. októbra 2015, sp. zn. PK-ITš/8/2005 boli na základe pozmeňujúceho záverečného návrhu prokurátora obžalovaní JUDr. Ing. V. W., X.. a Ing. B. uznaní za vinných z pokračovacieho trestného činu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

- v čase od septembra 2001 do 5. februára 2002 JUDr. Ing. V. W., X. a Ing. B. po vzájomnej dohode najmä v Bratislave, v Košiciach, ako aj po rokovaní vedených JUDr. V. W. v Rakúsku s O. J. a ďalšími osobami, v úmysle preniknúť do orgánov spoločnosti Z. a K., s cieľom získať tak nad spoločnosťami kontrolu, ale najmä ich príjmy, prevádzali a započítavali pohľadávky spoločnosti tak, že JUDr. Ing. V. W. zadával konkrétne úlohy a určoval postupy, poskytoval finančné a materiálne prostriedky X.. a Ing. B. na základe čoho X.. a Ing. B. realizovali plnenie týchto jednotlivých úloh tak, že sfaľovali zmluvu medzi spoločnosťou K. a nefunkčnou spoločnosťou bez sídla a konateľa Q. o postúpení pohľadávky voči M. G., a. s. Bratislava, vo výške 3 719 853 697,80 eur (112 064 312 500 Sk) za 1 Sk z 25. januára 2002, sfaľovali zmluvu o sprostredkovaní tejto pohľadávky medzi K. a v skutočnosti nečinnou spoločnosťou H. z 19. septembra 2001 a fiktívnu sprostredkovateľskú odmenu vo výške 19 916 351,32 eur , (600 miliónov Sk) plnili sfaľovanými zmluvami o postúpení pohľadávok z 25. januára 2002 voči :
 - Z., a.s. M.U., IČO : XX XX XX XX, vo výške 2 655 513,51 eur, (80 000 000 Sk)
 - H., spol. s.r.o. Z., IČO : 1XX XX XXX, vo výške 801 968,43 eur, (24 160 100,80 Sk),
 - J. B. XXXX, a. s. B. X, IČO : XXXXXXXXX vo výške 4 676 223,86 eur, (140 875 920 Sk), ktorá neexistovala,
 - H. XX, spol.s.r.o. B. XX, IČO : XXXXXXXXX, vo výške 362 349,13 eur, (10 916 130 Sk),
 - K. M., spol. s. r.o. Z. IČO : XXXXXXXXX, vo výške 3 208 355,26 eur, (96 654 910, 50 Sk) a ďalšími zmluvami o postúpení pohľadávok voči :
 - G. Y. vo výške 5 000 000 USD v prepočte podľa zmluvy 8 000 398,33 eur, (241 020 000 Sk),
 - W. - N., a.s. Z., IČO : XX XX XX XX, vo výške 216 070,71 eur (6 509 346,20 Sk) a ich započítaním so sprostredkovateľskou odmenou sfaľovanou dohodou, následne po predložení a zúčtovaní ako právych zmlúv spôsobili spoločnosti K. M., a. s. N. XX, N., škodu vo výške najmenej 14 877 778, 83 eur, (448 207 950 Sk) a následne JUDr. V. W. a X.., po vzájomnej dohode v úmysle získať zostávajúcu časť finančných prostriedkov v hotovosti, ďalej konali tým spôsobom, že v dňoch 1. februára 2002 až 3. februára 2002 z iniciatívy JUDr. Ing. V. W., došlo k uzatvoreniu pobočiek oboch spoločností Z. a K. v celej Slovenskej republike, následne z nich zamestnanci vyzbierali hotovostné finančné prostriedky a sústredili ich do centrály v Košiciach pod klamlivou informáciou o výkone auditu, čo zrealizoval X.. a dňa 5. februára 2002 zo zozbieranej sumy vtedajších 1 769 075, 11 eur, (53 295 156, 86 Sk) prevzal v Košiciach 1 327 756,76 eur, (40 000 000 Sk) s vystaveným pokladničným dokladom č. XXXXXXXX s uvedeným klamným účelom platby, navýšenia základného imania dcérskej spoločnosti K. R. and H., a.s. Z., pričom čiastku nepoužil na určený účel, dodatočne použitie týchto finančných prostriedkov klamlivo zdôvodňoval platbou a kúpou súčiastok k výherným hracím automatom a dňa 5. februára 2002 v čase asi okolo 18.00 hod. v sídle spoločnosti M. K. , a.s. na ulici J.. XX, v Z., v kancelárii generálneho riaditeľa, takto vylákanú čiastku 1 327 756,76 eur, (40 000 000 Sk) odovzdal v piatich bezpečnostných kufríkoch JUDr. Ing. V. W., ktorý si ju prisvojil, ku škode spoločnosti Z. R., s.r.o. V. G. XX, N. a K. M., a.s., N. XX N..

Za to im bol uložený :

JUDr. Ing. V. W. trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) rokov so zaradením na výkon trestu do III. (tretej) nápravnovychovnej skupiny. X. podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona, § 35 ods. 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody na 9 (deväť) rokov so zaradením na jeho výkon do III. (tretej) nápravnovychovnej skupiny a Ing. B. podľa 250 ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003 trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov so zaradením pre jeho výkon do III. (tretej) nápravnovychovnej skupiny. Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona súd uložil obžalovaným X.. a Ing. B. aj peňažné tresty vo výmere po 5 000 eur, s náhradným trestom odňatia slobody na jeden rok a podľa § 229 ods. 1 Trestného poriadku odkázal poškodenú spoločnosť K. M., a.s., v konkurze so svojim nárokom na náhradu škody na konanie v občianskoprávných veciach.

Proti tomuto rozsudku podali ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní dňa 21. októbra 2015 priamo do zápisnice odvolanie všetci traja obžalovaní proti všetkým jeho výrokom, ktoré následne odôvodnili osobitnými písomnými podaniami.

Obžalovaný JUDr. Ing. V. W. podal písomným podaním zo 7. marca 2016 odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. PK-1TŠ/8/2005. Rozsudok považuje za nezákonný, vydaný v rozpore s vykonaným dokazovaním. Nezákonné považuje aj trestné konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, ktoré je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a tiež v rozpore s medzinárodnými dokumentmi v oblasti ochrany ľudských práv a základných slobôd.

Podľa názoru obžalovaného, predmetom každého trestného stíhania je vždy skutok, pre ktorý sa toto konanie vedie, preto na tento musí byť zamerané dokazovanie, pričom podľa § 89 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku (zákona č.141/1961 Zb.) je nevyhnutné dokazovať, či sa stal skutok, pre ktorý je vedené trestné stíhanie a to najmä: či sa uskutočnilo to, čo sa v popise skutku uvádza, a pokiaľ áno, za akých okolností, aby potom malo zmysel dokazovať aj ostatné okolnosti dôležité pre rozhodnutie o ňom. V odvolaní sa ďalej zaoberá definíciou skutku. Podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a (obžalovaného) a následok, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Len také skutočnosti, ktoré predstavujú určité konanie, je možné v trestnom práve dokazovať a právne kvalifikovať a len konaním môže byť spôsobený následok významný pre trestné právo.

Dokazuje sa miesto, čas a spôsob spáchania skutku, kto skutok spáchal, či tak konal sám alebo spolu s inými osobami, poprípade s ktorými ďalšími osobami a ako sa oni na spáchaní skutku podieľali, ďalej sa dokazujú všetky okolnosti za ktorých bol skutok spáchaný, okolnosti týkajúce sa príčinnej súvislosti, následku, miery a formy zavinenia.

Najvyšší súd vo svojom uznesení, ktorým zrušil pôvodný odsudzujúci rozsudok Špeciálneho súdu v Pezinku, jednoznačne uviedol, že prvostupňovému súdu vo veci nariaďuje vykonať v zmysle § 264 ods. 1 Trestného poriadku (zákona č.141/1961 Zb.) všetky úkony a doplnenia, ktoré sú nevyhnutné pre zákonné a spoľahlivé hodnotenie dôkazov. Zároveň v rozhodnutí uviedol, v akých smeroch má prvostupňový súd doplnenie dokazovania vykonať.

Napriek uvedenému však na hlavnom pojednávaní opätovne súd dokazovanie v rozsahu zákonných požiadaviek nevykonával.

V nadväznosti na uvedený záväzný právny názor Najvyššieho súdu v spojitosti s pretrvávajúcou „dôkaznou núdzou“ vo vzťahu k existencii zločineckej skupiny prokurátor v rámci svojej záverečnej reči tzv. „na poslednú chvíľu“ predniesol návrh v upravenej podobe, kedy navrhol z pôvodnej obžaloby „vypustiť“ spáchanie trestného činu podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb.) a označiť konanie obžalovaného ako aj konanie spoluobžalovaných za spolupáchatel'stvo trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, k § 250 ods. 1 ods. 5 Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb.). Zúčastnené osoby, ako aj ostatní svedkovia akúkoľvek vzájomnú spoluprácu vo vzťahu k prejednávanej veci, resp. akúkoľvek inú vzájomnú spoluprácu zhodne popreli, pričom dôkaz, ktorý by skutočnosť takejto spolupráce preukazoval, absentuje. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že vzájomné prepojenie medzi obžalovaným a ostatnými spoluobžalovanými nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, pričom je irelevantné, či ich údajná vzájomná spolupráca má byť na účely tohto trestného konania kvalifikovaná ako konanie zločineckej skupiny alebo konanie v spolupáchatel'stve.

Počas celého trestného konania, nebol vyprodukovaný dôkaz, ktorý by obžalovaného usvedčoval zo

spáchania trestného činu v rámci akejkoľvek formy vzájomnej spolupráce s ostatnými spoluobžalovanými, resp. zo spáchania akéhokoľvek trestného činu. Pokiaľ ide o ďalšie doplnenie dokazovania nariadené predmetným uznesením najvyššieho súdu, prvostupňový súd dokazovanie nedoplnil v žiadanom rozsahu, resp. v rozsahu potrebnom pre vydanie odsudzujúceho rozsudku.

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu bolo nevyhnutné sa v ďalšom konaní zaoberať otázkou naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu osobou obžalovaného, t. j. dokazovať a následne vykonanými dôkazmi jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že sa dopustil takého konania, ktoré možno kvalifikovať ako trestný čin podvodu.

Podvodné konanie kladené obžalovanému za vinu bolo v obžalobnom návrhu založené na vzájomnej prepojenosti všetkých obžalovaných a ich spoločnom koordinovanom konaní - pokiaľ toto spoločné koordinované konanie nebolo vykonaným dokazovaním preukázané, logicky nebola preukázaná ani zvyšná časť tohto skutku, ktorá na túto vzájomnú prepojenosť všetkých obžalovaných priamo nadväzuje.

Obžalovaný ďalej namietal nevykonanie úkonov :

Nebol oboznámený kompletný registrový spis - boli oboznámené len pasáže, ktoré zaslal príslušný súd podľa vlastného uváženia, okolnosti podstatné pre rozhodnutie vo veci absentovali, nebol vykonaný výsluch pracovníčky registrového súdu, ktorej bola predmetná vec pridelená a výsluch vedúcej registrovej kancelárie. Nebola preverená námietka JUDr. G. o vybratí návrhu na zmenu štatútárov z registrového spisu vyšetrovateľom PZ. Bolo zistené, že to bol vyšetrovateľ K., ale vypočutý nebol. Nebol vykonaný výsluch JUDr. O., JUDr. W., W. ktorí nepochybne disponujú vedomosťami o podstatných okolnostiach prípadu. Nebola jednoznačne ustálená skutočnosť kto, kedy a z akého dôvodu dal policajným orgánom pokyn na zatvorenie spoločností K. a Z.. Nebol oboznámený výsledok trestného stíhania notárky JUDr. K.. Ďalej obžalovaný poukázal na skutočnosť, že svedkovia, ktorých sa týka zákonná povinnosť zachovania mlčanlivosti tejto povinnosti zbavení neboli, preto výpovede týchto osôb sú nezákonné. Súd sa nevysporiadal ani otázkou pravosti prevodu obchodných podielov.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný rozoberá trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Z. z hľadiska subjektu, objektu, objektívnej a subjektívnej stránky.

Meno obžalovaného sa neobjavilo na žiadnom z relevantných dokumentov týkajúcich sa obchodných operácií spoločností Z. R., s.r.o. a K. M., a.s., a preto jediná možnosť ako obžalovaného usvedčiť z tejto trestnej činnosti je označiť ho za koordinátora a organizátora predmetnej trestnej činnosti.

V priebehu doterajšieho trestného konania bolo preukázané len to, že Ing. B. a X. ako zástupcovia zahraničných obchodných spoločností mali v úmysle kúpiť akcie a obchodné podiely obchodných spoločností K. M., a. s. a Z. R., s.r.o., čo ani jeden z nich nikdy nepoprel a mnohí si mysleli, že za celou vecou stojí obžalovaný W., čo ale nie je dôkaz, ale klebeta, ktorá nie je notorieta a treba ju dokazovať.

V priebehu celého konania nebol právne dostatočným spôsobom ustálený poškodený, ktorému by bola spôsobená škoda. Jediný svedok, ktorý bol vypočutý a uplatnil právo na náhradu škody bol správca konkurznej podstaty obchodnej spoločnosti K. M., a. s. - JUDr. O. Z..

JUDr. K., ako správca konkurznej podstaty Z. R., s. r. o., bol tiež vypočutý v procesnom postavení svedka - poškodeného, nárok na náhradu škody si neuplatnil.

V prvom rade si treba uvedomiť, že správca konkurznej podstaty sa nestáva štatutárnym zástupcom úpadcu a z toho dôvodu mu právo priznané v trestnom konaní neprislúcha, nie je účastníkom konkurzného konania, má zvláštne postavenie a nie je ho možné považovať za zástupcu konkurzných veriteľov, ani za zástupcu úpadcu. Z uvedeného je zjavné, že správca konkurznej podstaty nemôže uplatniť nárok na náhradu škody, pretože nemá postavenie poškodeného.

Skutoční štatutárni zástupcovia neboli k veci relevantne vypočutí a dokonca nebola ani právne dostatočne vyriešená otázka, kto je v konečnom dôsledku štatutárnym zástupcom predmetných spoločností. Sám svedok O. J. vypovedal, že nie je takýmto zástupcom, a teda nebol nikým uvedený do omylu a nebola mu spôsobená žiadna škoda. Obžalovaní Ing. B. B. a X. Z. nemohli sami seba uviesť do omylu.

K prevzatí sumy 40 miliónov slovenských korún obžalovaný uviedol, že žiadne peniaze neprevzal zo a spisového materiálu, ako aj z priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní jasne vyplýva, že nedal pokyn na zatvorenie pobočiek.

Svedok Ing. J. G. vo vzťahu k ozrejmieniu tejto skutočnosti, zaujímavým spôsobom zmenil svoju

výpoveď, dokonca jeho prvá zmenená výpoveď bola urobená bezdôvodne v zahraničí.

Svedok J. G. prvotne vypovedal o tom, že finančné prostriedky vo výške 40 miliónov slovenských korún boli odovzdané pánovi Z., dokonca v rámci konfrontácie s pánom Z. mu povedal do očí, že peniaze prevzal. Orgány činné v trestnom konaní za svedkom vycestovali do zahraničia - do Prahy, aby ho vypočuli. Tam tento svedok uviedol výpoveď, ktorá bola prečítaná, potom túto výpoveď ešte vylepšil a pri konfrontácii svedkovi O. uviedol, že v čase skutku v sídle spoločnosti M. K., a.s. bol a rovnako tam boli aj tieto peniaze.

Svedok O. ničím nepripustil, že by niekto niesol do budovy spoločnosti M. K., a.s., konkrétne do kancelárie obžalovaného päť kufríkov, takže odvodzovať z výpovede svedka O., ktorý na rozdiel od svedka G. svoju výpoveď nemenil, že 40 miliónov prevzal obžalovaný W., je absolútne nesprávne.

Svedok G. počas svojej výpovede na hlavnom pojednávaní pôsobil veľmi nervózne, vykazoval evidentné prejavy strachu a za takéhoto stavu nakoniec povedal, že predsa len boli predmetné finančné prostriedky prinesené obžalovanému W.. Tento dôkaz nie je možné potom považovať za dôveryhodný. Nedôveryhodnosť výpovede tohto svedka jednoznačne deklaroval aj najvyšší súd vo svojom zrušujúcom uznesení. Zároveň obžalovaný poukázal na čestné prehlásenie svedka G., overené notárom, čo potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, že k „usvedčujúcim“ vyjadreniam vo vzťahu k osobe obžalovaného W. a 40-tim miliónom slovenských korún bol „dotlačený“ a že tieto tvrdenia nie sú pravdivé. Založenie trestnej zodpovednosti obžalovaného na výpovedi tohto svedka je preto v rozpore so zákonom.

Trestný zákon v § 250 vyžaduje pre uplatnenie trestnej zodpovednosti konanie, ktorým by bola spôsobená škoda na cudzom majetku, t. j. na majetku, ktorý nepatrí páchatelovi alebo nepatrí výlučne jemu. V tejto súvislosti je najdôležitejšou otázkou, ktorú špeciálny súd právne relevantným spôsobom nevyriešil: „Kto je vlastníkom predmetných spoločností?“. Ing. B. sa vyjadril, že vlastníkom je on (resp. americká spoločnosť H. M. Y., ktorej zástupcom je práve Ing. B.) a pôvodný „vlastník“ O. J. toto nespochybnil, naopak, čo sa týka predaja spoločnosti vypovedal, že prebehla štandardná obchodná transakcia.

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo k veci možno nadobúdať kúpnu zmluvou. Podľa § 115 ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ.“), zmluva o prevode obchodného podielu musí mať písomnú formu. V súdnom spise sú založené originály zmlúv o prevode obchodných podielov podpísané pôvodným majiteľom O. J.. Tieto zmluvy „nepodstrčili“ orgánom činným v trestnom konaní obžalovaní, zaistila ich polícia. Zmluvy nikto nikdy nespochybnil, ani svedok J.. Zmluvy o prevode obchodných podielov neboli znalecky skúmané, či sú alebo nie sú sfaľované a to napriek návrhu Ing. B. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že niet najmenších pochybností o tom, že dňa 25. januára 2002 došlo k riadnemu prevodu obchodných spoločností K. M., a.s. a Z. R., s.r.o. Originály zmlúv zaistených políciou sa nachádzajú v súdnom spise. Z uvedených dôkazov jednoznačne vyplýva záver, že vlastníkom 100% akcií spoločnosti K. M., a. s. je obchodná spoločnosť H. M. Y., XXC L. D., I. H., S.-F. H. M., R. X. XXXXX-XXXX, U. (ďalej len „H.“) a K. M. zase vlastní 99 % obchodný podiel a H. 1 % obchodný podiel obchodnej spoločnosti Z. R., s.r.o. Priamo, či sprostredkovane vlastní spoločnosť H. všetky akcie, údajne poškodených spoločností. Skutočnosť, že do dnešného dňa neboli v obchodnom registri vykonané zmeny, na tom nič nemení. Zápis štatutárnych zástupcov do obchodného registra má iba deklaratórny význam, nie význam konštitutívny, to znamená, že v dôsledku zápisu, resp. jeho absencie nevzniká právo.

Pokiaľ by si špecializovaný trestný súd zodpovedne vyriešil túto otázku vlastníctva a zastúpenia spoločností K. M., a.s. a Z. R., s.r.o., mal dospieť k záveru, že vlastníkom je spoločnosť H. a prostredníctvom nej Ing. B. spolu s X. a tí predsa nemôžu sami sebe spôsobiť škodu. Vlastnícke pomery je možné meniť iba zákonným spôsobom. Takým je napríklad napadnutie zmluvy o prevode obchodných podielov žalobou pred príslušným súdom. Takýmto súdom nie je a nemôže byť špecializovaný trestný súd, pretože na rozhodnutie takejto otázky nemá zákonné kompetencie. Oprávnení O. J., J. W. a Ing. W.S. takúto žalobu nepodali.

Aj napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, podľa názoru obžalovaného, v celej trestnej veci chýba reálne vzniknutá škoda. V prvej časti skutku nevznikla žiadna škoda vyjadriteľná v peniazoch, pretože žiadny zo spomínaných subjektov neplnil inému subjektu ako obchodnej spoločnosti K. M., a.s. .Vo vzťahu k výške spôsobenej škody, ktorá je v opise skutku určená najmenej vo výške 14 877 778,33 eur (448.207.950,-Sk), je treba upriamiť pozornosť na vyjadrenie svedka JUDr. Z., ktorý na hlavnom

pojednávani uviedol, že nikto, žiadna zo spoločností, ktoré mali plniť K. M., a.s., neplnila inej obchodnej spoločnosti. Zo všetkých plnila len jedna, a aj tá plnila len K. M., a.s. To znamená, že reálny únik finančných prostriedkov nenastal.

Pokiaľ ide o vyššie uvedenú škodu, ktorú mali údajne obžalovaní spôsobiť, táto je v podstate nulová. V čase znaleckého posudku, ktorý je založený v súdnom spise vo zväzku č. 43 a ktorý sa týka reálnej hodnoty pohľadávok, ktoré sú predmetom obžaloby, ohodnotenie pohľadávok sa vykonalo ku dňu 3. júna 2002, vtedy ešte vôbec nebolo vznesené obvinenie pre túto časť skutku a bol stíhaný len X. Z toho však vyplýva, že už v tom čase o týchto skutočnostiach musel niekto vedieť. Pohľadávky H. XX, spol. s r.o. a J. B. XXXX, a.s. B. so súhlasom O. J. prevzala spoločnosť G. Q.. Hodnota týchto pohľadávok je podľa citovaného posudku nulová. Rovnako ako pohľadávka W.-N., a.s., H., K. M.. Zostávajú dve pohľadávky G. R. Y., ktorá je predmetom zmluvy z 25. januára 2002, o ktorej sám O. J. uviedol, že je pravá, takže zostáva Z., a.s., M. Y., pričom pohľadávka tejto spoločnosti nebola z neznámeho dôvodu ohodnotená. Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenie obžaloby o údajnom spôsobení škody sa preukázateľne nezakladá na pravde.

V ďalšej časti odvolania sa obžalovaný vyjadril k jednotlivým svedeckým výpovediam: O. J. je svedok, ktorý bol v predmetnej veci vypočutý vyšetrovateľom 29. júla 2002 pod číslom konania VKE-10-0VOZTČ/BA-2002, za prítomnosti riadne upovedomeného obhajcu JUDr. Romana Maťašovského. V priebehu výsluchu svedok O. J. ani raz nespomenul osobu obžalovaného. Ďalším v rade jeho výsluchov bol výsluch na druhý deň (!) 30. júla 2002, na ktorý sa sústredil špecializovaný trestný súd počas vypočutí O. L. na hlavnom pojednávaní, ktorý je však nezákonný, a teda právne neúčinný z dôvodu, že bolo absolútne porušené právo na obhajobu. Svedok bol vypočutý cielene, nakoľko za prítomnosti obhajcu JUDr. Maťašovského sa vyšetrovateľ mohol opýtať na skutočnosti týkajúce sa osoby obžalovaného a tým pádom nemusel vykonať ďalší výsluch tohto svedka nasledujúci deň. Následne, t. j. 30. júla 2002 urobil výsluch pod iným číslom, vypočul svedka J. bez prítomnosti obhajcov. Takže tento výsluch je s poukazom na jeho závažné procesné pochybenia nezákonný, a preto nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Ďalej bol tento svedok vypočutý 21. novembra 2002 a 2. decembra 2002, všetko bez prítomnosti obhajcov, kedy vypovedal k veci a s poukazom na skutočnosť, že neboli upovedomení obhajcovia vo všetkých týchto úkonoch, sú to úkony nezákonné.

Čo sa týka výpovede Ing. W.S., podľa názoru obžalovaného výpoveď tohto svedka je jediná, o ktorej by sa dalo povedať, že ho usvedčuje z nejakej trestnej činnosti, aj keď skutočnosti v nej uvádzané, ktoré ho spájajú s predmetnou trestnou činnosťou, nie sú absolútne ničím podložené. Ide o vykonštruované tvrdenia osoby psychicky nevyrovnanej, ktorá patrila medzi štatutárov spoločnosti K. M., a.s., ale bola úplne diskriminovaná ostatnými štatutármi. Svedok sa venoval skôr spoločenským reprezentáciám, nebol prítomný pri žiadnych zásadných rokovaniach. Jeho výpoveď rezuluje práve z tohto jeho postavenia, že nič nevie, osobne nebol svedkom žiadnych udalostí. Jeho výpoveď obžalovaný považuje za tendenčnú, pretože ho nenávidí. Svedok vypovedal nepravdu. Chcel pomôcť len sám sebe a kriminalizovať koho sa len dalo. Obžalovaný je presvedčený, že svedok mal byť stíhaný pre trestný čin krivej výpovede a obžalovaný nemal byť vo väzbe. Špecializovaný trestný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že výpovedi svedka uveril, čo obžalovaný považuje za svojvôľu v rozhodovaní. V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje aj na výpoveď svedka V. N., od ktorého sa dozvedel, že v období jeseň 2006 bol na jednej ceste v Ústave na výkon väzby v Bratislave práve s týmto svedkom, kde mu tento ozrejmil okolnosti svojej spornej výpovede z prípravného konania, pričom sa mal pred ním vyjadríť v tom zmysle, že mu bolo sľúbené, že ak „očierňi“ a kriminalizuje V. W. st., bude prepustený z väzby.

K svedkom JUDr. W. Z. a Mgr. S. Z. obžalovaný uvádza, že nakoľko neboli zbavení mlčanlivosti, nemali byť v trestnom konaní vypočutí a v žiadnom prípade nemôže byť ich výpoveď vzatá za usvedčujúci dôkaz. Napriek týmto zákonným prekážkam, ktoré v neposlednom rade môžu mať za následok zmätočnosť celého konania, ich výpovede boli vykonané. Podľa názoru obžalovaného, tieto neobsahujú žiadne významné skutočnosti, ktoré by bez akýchkoľvek pochybností preukazovali jeho vinu. Za zvýraznenie stojí aj fakt, že ich svedecké výpovede sú rozdielne, napriek tomu, že sa týkajú rovnakých okolností. JUDr. W. Z. - svedok sa zúčastnil niekoľkých rokovaní ohľadom predaja predmetných obchodných spoločností, nevedel však uviesť, či všetkých, pričom uviedol, že väčšinou sa stretával s obžalovanými X.. a Ing. B. veľakrát aj s J. N. a asi dvakrát s obžalovaným a bavili sa o tejto kauze odpredaja spoločností Z. R., s.r.o. a K. M., a.s., spoločnostiam H. a H. Spolu s J.. N. nemali vystupovať ako štatutárni zástupcovia amerických spoločností. Podľa svedka J. N. pôsobil ako osoba,

ktorá má eminentný záujem na tom, aby obchod prebehol a obžalovaný mal na svedka pôsobiť ako osoba, ktorá má dať celému obchodu vážnosť. Na vyzvanie, aby zhodnotil pozíciu obžalovaného v celom obchode, svedok odpovedal, že nevie do akej miery bol obžalovaný uzročený s tým, že tie pohľadávky, ktoré mali byť vnesené do K. M., a. s. sú veľmi sporné. Do istej miery mal pocit, že obžalovaný mal záujem na uzatvorení toho obchodu a sám nevie, čo bolo motiváciou obžalovaného v tomto „rizikovom obchode“, k tomu sa nevedel vyjadriť. Pripustil však, že to mohla byť osoba p. N. a jeho prepojenie so slečnou Ing. S. W.. Čo sa týka osoby svedka, ide o právniku, ktorý nebol zbavený povinnosti mlčanlivosti a teda jeho výpoveď je v celom rozsahu nezákonná a nemôže slúžiť ako relevantný dôkaz v trestnom konaní. Svedok sa osobne podieľal na vytvorení podstatných právnych dokumentov a v uvedenej súvislosti vypovedal v snahe vyhnúť sa vlastnej zodpovednosti za svoje konanie. Okrem toho tento svedok už bol vo väzbe za poskytovanie právnych služieb v inej veci, aj z tohto dôvodu nemožno jeho výpoveď považovať za objektívnu. Mgr. S. Z. - svedkyňa, ktorá vypovedala ohľadom stretnutia v reštaurácii M. H.: „... JUDr. W., ktorý tam vystupoval ako osoba, ktorá to celé organizuje... pre svedkyňu teda z priebehu stretnutia vyplynul záver, že kupujúcu stranu zastupuje JUDr. W....“ (s. 35 rozsudku), pretože na hlavnom pojednávaní 12. marca 2007 svedkyňa uviedla, že čo sa týka obžalovaných, nevie povedať, či na tom stretnutí boli, rozhodne obžalovaného si pamätala z toho stretnutia. Čo sa týka zainteresovania obžalovaného do daného obchodu nevie, či tam vystupoval ako osoba, ktorá by to organizovala. Na tomto stretnutí sa svedkyňa vyjadrila v tom zmysle, že na realizáciu a dotiahnutie celých prevodov potrebujú aj zápisy v obchodných registroch, jediné vyjadrenie obžalovaného tam malo byť, že „to nie je problém“, „to máme známosti, to vybavíme“, ale čo sa týka organizovania samotného toho obchodu ona bola, aj predtým aj potom, odkázaná na toho pána (svedkyňa tuší, že to bol p. O., na ktorého jej mal dať kontakt p. K.), on jej potom posielal aj vzory notárskych zápisníc, ktoré chýbali k jednotlivým spoločnostiam, takže pre svedkyňu to bola osoba, s ktorou ona mala komunikovať. K tomu, či konal aktívne alebo pasívne sa svedkyňa vyjadrila v tom zmysle, že sedel oproti, ani nie opretý, ale slangovo povedané rozvalený v tej stoličke a len z času na čas niečo obžalovaný okomentoval, takže ona nevie, bola zvyknutá na ľudí, ktorí keď robia biznis sa správajú úplne iným spôsobom. Na otázku prokurátora, či zaujala nejaké stanovisko k tomu, že jej obžalovaný mal povedať, že disponuje s viacerými číslami notárskych zápisníc „in bianco?“ svedkyňa odpovedala, že čo sa týkalo osoby obžalovaného, ona uvedené zobrala ako informáciu, podľa nej bol obžalovaný vždy človek, ktorý má strašne veľikánske reči a rozpráva, teda nie do vetra, ale jednoducho pomyslela si svoje, nekomentovala to, len poznamenala, že pokiaľ to tak je, tak tam musí byť spolupráca ešte tretej osoby, lebo mať čísla notárskych zápisníc nie je obvyklé. Dôležitou skutočnosťou, že obžalovaný sa nepodieľal na páchaní žiadnej trestnej činnosti je práve zápis o návštevnej knihy predmetnej reštaurácie.

Ing. W. K. - výpoveď svedka špecializovaný trestný súd upravil tak, aby vyznela v neprospech obžalovaného. Podľa špecializovaného súdu tento svedok vypovedal: „Aj on sa zúčastňoval na predmetných jednaniach, bol v Rakúsku a na predmetných jednaniach bola opakovaná účasť obžalovaného JUDr. Ing. V. W.... Potvrdil, že obžalovaný vyvíjal podstatné aktivity na strane kupujúceho a potvrdil skutočnosť, že on inicioval zatvorenie pobočiek K. a Z. s tým, že do pobočiek potom vtrhne polícia a bude sa to deklarovať, ako že orgány štátu znemožnili podnikanie.“ Svedok bol výkonný riaditeľ spoločnosti K. R. F. H., a.s. (dcérska spoločnosť K. M., a.s.). V januári 2002 sa od O. J. dozvedel, že sa plánuje predaj spoločností K. M., a.s. a Z. R., s.r.o., rokovania prebiehali niekoľko týždňov, za účasti J., W., O., Ing. B. a Z. a od J. sa dozvedel, že X. a Ing. B. sú ľudia, ktorí zastupujú spoločnosť, ktorá má K. M., a. s. kúpiť. Aj podľa svedka sa „gro“ rozhovorov, na ktorých sa obžalovaný zúčastnil, točilo okolo obchodnej spoločnosti W. Z., ktorú svedok zastrešoval a obžalovaný sa aktívne zaujímal o stav v spoločnosti, boli aj jednania za účasti manažmentu W. Z. s obžalovaným o spolupráci pri dodávkach podvozkov. Je nevyhnutné si uvedomiť, aké bolo postavenie spoločnosti W. Z. vo vzťahu k K. M., a.s., vo vzťahu k Z. R., s.r.o. v čase skutku v roku 2002. Rokoval by obžalovaný vôbec s niekým o spoločnosti W. Z., pokiaľ by preberal materské spoločnosti? Je logické, že za takýchto okolností by obdobná debata neprebehla. Nemal by žiaden dôvod o tom diskutovať, keby bol tou osobou, za ktorú ho označuje obžaloba. Spoločnosť W. Z. sa ocitla v spoločnosti M. K. a.s. v roku 2001, predtým ako vôbec pojal O. J. úmysel predávať materské spoločnosti. Na otázku prokurátora, kto bol organizátorom stretnutí ohľadom predaja spoločností a kto mal rozhodujúce slovo, svedok odpovedal, že nevie povedať jednu osobu, ktorá by bola organizátorom. Vie určite povedať, že

O. J. bol ten, ktorý chcel predat', rozhodoval o veciach, ktoré súviseli s predajom a páni Z. a B. boli tí, ktorí zastupovali aj formálne americké spoločnosti H. a H..

Svedkovia Mgr. F.U. a Mgr. V. W. mali podľa súdu potvrdiť nahratie videozáznamu telefonického rozhovoru a mali potvrdiť, že O. J. inicioval takúto nahrávku, pretože ani po opakovaných pokusoch nemohol od obžalovaného získať zmluvy a obžalovaný mal jednoznačne stáť za predmetnou kúpou spoločností, pričom ani toto tvrdenie špecializovaného trestného súdu nie je úplne správne, je vytrhnuté z kontextu a prispôbené jeho „potrebám“, pričom dôležité je, že svedkovia a vo vzťahu k osobe obžalovaného vyjadrili v zmysle: Mgr. F.U., svedok neposkytol žiadny dôkaz o protiprávnom konaní obžalovaného. Mgr. V. W., tento svedok niečo počul a o tom hovoril. Ide výlučne o svedectvo z počutia. Obžalovaný sa nikdy pred svedkom nevyjadril, že je majiteľom predmetných obchodných spoločností, ani sa nestaval do polohy, že by mal s vecou niečo spoločné. Výpoveď svedka je plná dohadov a neobsahuje fakty o skutočnostiach uvádzaných v obžalobe. V tejto súvislosti obžalovaný uviedol, že svedok v období roku 2002 pracoval ako generálny riaditeľ G. B. S obžalovaným sa mal stretnúť, keď už konkrétne riešili veci ohľadom chodu G. B. a potrebovali zabezpečiť vstup kapitálu, čiže bol asi dvakrát v sídle spoločnosti M. K. a.s. Obžalovaný pripomína, že bol obvinený aj v súvislosti s kauzou G. B. Obvinenie bolo zrušené.

Svedkyňa Ing. F. W. (ekonomická riaditeľka spoločnosti K. M., a.s. v rokoch 2001 - 2002) vo svojej výpovedi neuviedla žiadne podstatné skutočnosti týkajúce sa vzájomnej spolupráce obžalovaných ani o sporných transakciách obžalovaného.

PhDr. W. I. - novinár, vydavateľ, zaujímal sa o titul B., to bolo všeobecne známe. Na stretnutí mu mal obžalovaný nakresliť na papier nejaké 2 priamky, jednou z nich bol K. M., a.s., nejaké 2 americké spoločnosti a potom nakresliť chlievik s nejakou stá miliardovou pohľadávkou a naznačiť, že v danom prípade došlo k výmene nejakých hodnôt, to znamená majetok K. M., a.s. a tejto pohľadávky. Svedok nevedel potvrdiť, či obžalovaný v tom vystupoval fakticky, celé sa to udialo asi 2-3 týždne až mesiac predtým ako K. M., a. s. zmenil majiteľa, a bolo to po svedkovom článku v časopise J..

Podľa jeho názoru obžalovaný musel daný kontrakt dobre poznať, ale svedok nevedel, či obžalovaný bol tvorcom modelu a aká bola jeho úloha. Celý rozhovor trval asi 15 min., pričom svedok vyjadril svoj názor v zmysle: keď aj niekto popíše nejakú transakciu, môže ju popísať ako zaujímavý model, ale pokiaľ by mal niekto obavu, že sa do niečoho „namočí“, tak o tom nebude vykladať novinárovi, o ktorom musel predpokladať, že si to nenechá pre seba. Okrem toho obžalovaný bol podľa svedka známy tým, že veľa rozpráva, napríklad sa tváril, že mu patrí polovica médií a nebola to pravda.

V. B. vypovedal, že obžalovaný ho žiadnym spôsobom nezaväzoval, bol viazaný rozhodnutiami valného zhromaždenia o ďalšom prevode akcií až po samotné zlúčenie obchodnej spoločnosti R. M., s.r.o. so M. K. a.s. O konkrétnej činnosti obžalovaného k predmetným spoločnostiam a údajnej skupine (obžaloba), svedok vypovedal, že o skupinke nevie nič a takisto nevie nič o činnosti obžalovaného vo vzťahu k spoločnostiam K. M., a.s. a Z. R. s.r.o. Na otázku obhajcu, či sa niektorí z prítomných na stretnutí 3. februára 2002 vyslovili, že za vlastníckymi zmenami K. M., a.s. a Z. R., s.r.o. stojí obžalovaný, svedok odpovedal, že nie. Na hlavnom pojednávaní však svedok vypovedal zrejme pod vplyvom mediálnych informácií.

Mgr. R. Z. uviedol, že s X.. sa prvýkrát zoznámil v Košiciach na jednom stretnutí ohľadom záujmu o niektoré dcérske spoločnosti K. M., a.s. a Ing. B. spoznal už na rokovaní 25. a 26. januára 2002 a tento ho zoznámil s obžalovaným na recepcii po galavečere T. XXXX. Podľa svedka noví majitelia oznámili, že sa vykoná audit a po 2 týždňoch, keď budú známe výsledky, tak sa bude pokračovať v činnosti. Svedok prichádzal do styku prevažne s p. Z., podľa neho činnosť riadil on. O zatvorení pobočiek povedal B., že treba z pobočiek stiahnuť finančné prostriedky, aby nebol nijaký problém a O. dostal poverenie, aby to zorganizoval (3. februára 2002 stretnutie v Auparku, obžalovaný a ani N. tam neboli). Ohľadom ďalšieho postupu vyzbieraných peňazí, svedok vypovedal, že X.. povedal, že časť z tých peňazí musí odovzdať nejakému klientovi (40 mil.), s ktorým sa mal stretnúť, aby mu uhradil nejakú podlžnosť za automaty, v opačnom prípade tento mal urobiť „cirkus“. Svedok potom peniaze prevzal od p. M., bol tam aj p. O. a spolu s p. O., išli do hotela Z., kde ich odovzdali p. Z., o ďalšom osude peňazí obžalovaný nevie. K osobe obžalovaného sa vyjadril spôsobom, že jeho postoj sa mu zdal neutrálny, nebol svedkom žiadnej udalosti, kde by obžalovaný zadával úlohy nejakým osobám vo vzťahu k K. M., a.s. alebo Z. R., s.r.o. Vzťah Z.-W. vnímal skôr ako známych, kamarátov, ktorí sa už nejaký ten rok poznajú, čo vyplývalo aj z toho, že im poskytol priestory v Košiciach a uschoval dôležité zmluvy u seba

v trezore. Svedok z titulu svojho postavenia musel mať vedomosť a informácie o majetkových prevodoch.

L. E. - svedkyňa bola v rokoch 2001-2002 v spoločnosti K. M., a.s. zamestnaná ako administratívna pracovníčka, neskôr robila sekretárku O. J.. Osobu obžalovaného videla asi raz, keď obžalovaný bol na návšteve u O. J.. Špecializovaný trestný súd tvrdí, že svedkyňa nevie, kedy sa táto návšteva uskutočnila.

Svedkyňa S. Q., Ing. X. X., Ing. J. nemali vedomosť o prevode akcií na spoločnosť K. M. s.r.o.

B. Z. sa vo svojej výpovedi vyjadril, že pozná len X.. a Ing. B., obžalovaného nepozná. Obžalovaný je presvedčený, že úloha tohto svedka bola zo strany orgánov činných v trestnom konaní podcenená, pretože v spojitosti s prvotnou výpoveďou svedka J. G. a jej riadnym overením, mohli byť zistené zaujímavé skutočnosti (že skutočným majiteľom spoločnosti a osobou, ktorá mala vo vzťahu k spoločnosti rozhodovacie právo, bol nebohý B. M. - osoba patriaca k „podsvetiu“), ktoré sa však netýkali osoby obžalovaného, a tým pádom by už v počiatočnom štádiu vyšetrovania mohla byť definitívne spochybnená účasť obžalovaného v celej trestnej veci. Výpoveď svedka Ing. J. G. je s poukazom na vyššie uvedené absolútne nedôveryhodná.

J. N. - Tento svedok bol na hlavnom pojednávaní vypočutý prostredníctvom „telemostu“ z Mestského súdu v Prahe, pričom k veci nič zásadne neuviedol, odkázal na svoju výpoveď z prípravného konania. Svedok sa vyjadril aj k spornej pohľadávke M. G., o ktorej mal obžalovaný spoločne debatovať s O. J., pričom na otázku vyšetrovateľa, aby bližšie ozrejmil okolnosti, svedok odpovedal, že sa mu zdá logické, že sa p. J. informoval u obžalovaného na predmetnú pohľadávku, nakoľko bol jej bývalým majiteľom. Svedok rovnako uviedol, že nevie o tom, že by sa obžalovaný zúčastňoval rokovaní o kúpe spoločností uvedených v obžalobe. Sám svedok uviedol, že on sa žiadneho rokovania, ktorého predmetom by bola kúpa predmetných spoločností, nezúčastnil.

Z výpovede svedka O. J., o ktorého statuse ako predávajúceho, resp. pôvodného majiteľa obchodných spoločností niet žiadnych pochyb a okrem iného ho prokurátor aj predseda senátu označili ako „poškodeného“ v predmetnej trestnej veci, tak tento svedok na otázku prokurátora: „Kto bol teda sprostredkovateľom a iniciátorom kontraktu?“ odpovedal, že N.. Pán N. však na rozdiel od obžalovaného, nikoho nezaujíma. Na ďalšiu otázku: „Aká bola úloha W.?", odpovedal „Ja neviem, on mal myslieť za frajerku jeho dcéru, tak možno preto sa pri ňom zopárkrát objavil, ale hlavnú úlohu zohrával pán N..“

Všetky vyššie uvedené výpovede preukazujú pochybnosti v ine obžalovaného.

V odôvodnení svojho rozhodnutia špecializovaný trestný súd poukazuje aj na početné podania označené ako trestné oznámenia, podané Ing. P., ktoré boli na hlavnom pojednávaní prečítané ako listinné dôkazy. Ing. B. uviedol, že tieto listy písal v stave rozrušenia, v zlom psychickom stave v akom sa nachádzal v čase známeho zapalovania cely v Ilave a následných „odmien“, ktoré dostal od príslušníkov zboru väzenskej a justičnej stráže, takže opierať uznanie viny na listoch, ktoré píše človek sediaci dlhé dni na samotke v ústave pre výkon väzby je nesprávne, pretože bez akýchkoľvek pochybností sa takýto pobyt prejaví na psychickom stave človeka. Skutočnosti v týchto listoch uvádzané sú nepravdivé a neboli žiadnym spôsobom overované, nie je celkom jasné, akým spôsobom a na akom základe dospel súd k záveru uvedenom v predmetnom rozsudku, že ... „Obžalovaný Ing. B. tieto podania písal cielene, vedome a najmä pravdivo.“ Súd pre takúto „zhodnotenie“ nemal žiadny reálny podklad vychádzajúci z objektívnych a najmä overených skutočností, a teda na tomto mieste opäť možno hovoriť o jednoznačnej svojvôli súdu pri rozhodovaní. Aj z rozhodnutia Európskej komisie pre ľudské práva vyplýva, že absolútna zmyslová izolácia, t. j. odstránenie akýchkoľvek zmyslových podnetov a absolútna sociálna izolácia môže vyústiť do úplnej deštrukcie osobnosti a je formou neľudského zaobchádzania, ktoré nemožno ospravedlniť požiadavkami bezpečnosti (z rozhodnutia Enslinova, Báder, Raspe proti Nemecku). Práve takýto výkon väzby, vrátane zaobchádzania s obvineným, môžu mať za následok účelové výpovede, čo v neposlednom rade potvrdil aj sám Ing. B. vo svojej záverečnej reči: „Sám potvrdzujem, že aj mojím motívom v týchto podmienkach, vid'. čítané moje trestné oznámenie, bolo dosiahnuť prepustenie z väzby za každú cenu a všetko ostatné bolo malicherné. Každopádne tak, ako to chceli odo mňa orgány činné v trestnom konaní, konkrétne niektorí členovia vyšetrovacieho tímu počuť, presne tomu som prispôboval všetky tieto podania. Jediným cieľom bolo dostať sa preč z Ilavy. Áno skratové konanie, podpálil som si celu. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal aj na nekorektný spôsob postupu prokurátora, ktorý dal X.. verejný prísľub, že ak povie pravdu objektivizovanú dôkazmi,

navrhne Špecializovanému trestnému súdu, aby ho prepustil z väzby, a chcel ísť tak ďaleko, že bol ochotný ísť s návrhom trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Prokurátor si zjavne neuvedomil, že k výpovedi ani k priznaniu nesmie byť obžalovaný žiadnym spôsobom nútený, nie je povinný ani vypovedať, a teda nemôže mu to byť na obtiaž. Zakázaný je akýkoľvek nátlak, či už psychický alebo fyzický. K priznaniu obvineného nemožno zneužívať ani väzbu (R 39/1968). Ponuku prokurátora možno považovať za určitú formu psychického nátlaku (donútenia), ktorý sa dotýka dobrovoľnosti konania obžalovaného a v neposlednom rade aj pravdivosti výpovede, v danom prípade by mohlo ísť o „pravdu“, ktorá je v rozpore s jeho vôľou, keďže doteraz svoju výpoveď nezmenil, a teda „pravdu“ vypovedanú pod vplyvom ponuky.

Svedok V.S. vypovedal, že počas operatívneho preverovania prišiel do styku s osobou menom B. a bolo to na X. U. v budove T.. Pán B. tam vtedy vystupoval ako generálny riaditeľ a v tejto budove boli asi dvakrát alebo trikrát priamo za ním. Okrem toho bol ešte aj u nich na vysunutom pracovisku na O. U.. Z každého jedného preverovania boli napísané záznamy a dané vyšetrovateľovi, ktorý to zakladal do operatívneho spisu. V rámci tejto operatívnej činnosti vo vzťahu k pánovi B. nenarazil na osobu menom JUDr. Ing. V. W..

Obžalovaný ďalej uviedol, že podľa názoru senátu Špecializovaného trestného súdu nemusí byť advokát a komerčný právnik zbavený mlčanlivosti a môže vypovedať na ustanovenie § 99 ods. 3 Trestného poriadku.

Uvedené tvrdenie je nesprávne a nezákonne vykonané výsluchy právnikov nemôžu byť podkladom pre akékoľvek rozhodnutie súdu. V tejto súvislosti upozornil na skutočnosť, že s poukazom na nezbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť neboli vypočutí mimoriadne dôležití svedkovia a to: Mgr. W., JUDr. W. a JUDr. B..

Zákaz výsluchu upravuje Trestný poriadok (zákon č. 141/1961 Zb.) v § 99 ods. 3. Uvedené znenie, že zákaz výsluchu podľa ods. 2 sa nevzťahuje na svedeckú výpoveď týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť oznámiť podľa Trestného zákona je platné a účinné dávno pred prijatím Zákona Slovenskej národnej rady o advokácii z 27. apríla 1990 č. 132/1990 Zb.

Prijatím zákona o advokácii, právnej normy rovnakej právnej sily, konkrétne ustanovenia § 18, nastala zmena v posudzovaní zákazu výpovede, pretože zákon o advokácii zmenil posudzovanie prípadu, na ktorý sa nevzťahuje povinnosť zachovávať mlčanlivosť. Rovnaká právna úprava bola prevzatá aj do zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii v § 23, účinného od 1. januára 2004, ktorý sa vzťahuje aj na bývalých komerčných právnikov.

a) Podľa zákona č. 132/ 1990 Zb. o advokácii, pokiaľ sa advokát v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci hodnoverným spôsobom dozvie, že iný pripravuje alebo pácha trestný čin, okrem iných aj trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a Trestného zákona, je povinný zákonným spôsobom prekaziť trestný čin a následne bez potreby zbavenia povinnosti mlčanlivosti môže byť k veci vypočutý. Ide o jediný spôsob, kedy môže advokát vypovedať v trestnom konaní o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci bez toho, aby musel byť svojím klientom zbavený povinnosti mlčanlivosti.

b) Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch, je komerčný právnik povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 129/1991 Zb. o komerčných právnikoch, povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa nevzťahuje na prípady, ak ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť alebo oznámiť spáchanie trestného činu.

Teda pokiaľ a komerčný právnik v období do 1. januára 2004 v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci hodnoverným spôsobom dozvie, že iný pripravuje, pácha alebo spáchal trestný čin, okrem iných aj trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a Trestného zákona, je povinný zákonným spôsobom prekaziť trestný čin, resp. to bez odkladu oznámiť zákonným spôsobom a následne bez potreby zbavenia povinnosti mlčanlivosti môže byť k veci vypočutý. Právna úprava v § 23 zák. č. 586/2003 Z. z. sa vzťahuje aj na bývalých komerčných právnikov. Ustanovenie § 23 ods. 9 cit. zákona účinného od 1.1.2004 znie: Povinnosť zachovávať mlčanlivosť sa nevzťahuje na prípad, ak ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť spáchanie trestného činu. Z uvedeného vyplýva, že JUDr. W. Z. a JUDr. S. Z. vypovedali na hlavnom pojednávaní v rozpore so zákonom.

Obdobná právna úprava ako vo vzťahu k postaveniu bývalého komerčného právnik je aj vo vzťahu k osobe audítora Ing. V. W. v zákone č. 466/2002 Z. z. Pokiaľ svedok vypovedal bez zbavenia mlčanlivosti, porušil zákon a rovnako ho porušil aj súd, keďže mal vedomosť o postavení svedka vo vzťahu k okolnostiam, ku ktorým vypovedal.

Svedok V. W. vypovedal o údajnom vplyve obžalovaného na dcérske spoločnosti K. M., a.s., ako o údajnom participovaní obžalovaného v celom obchode, pričom ale na konkrétne otázky odpovedal, že o vypovedaných skutočnostiach má informácie od tretích osôb, ale jemu osobne nie je nič známe. Svedok opisoval stretnutie v Bratislave, kde mal byť O. J. so svojou skupinkou a obžalovaný so svojou, ale nie je si 100% istý, že na tomto stretnutí obžalovaný bol. Svedok nakoniec vypovedal, že bol pozvaný na jednanie s obžalovaným a jeho údajnou skupinou ohľadom predaja spoločností K. M., a.s. a Z. R., s.r.o. Svedok nevie, kto mu to oznámil, možno J., W., Z.. Všetci traja boli riadne vypočutí. O. J. nikoho zo zúčastnených osôb nepozval na stretnutie s obžalovaným ani s údajnou skupinou obžalovaného. W. nič o tom nevie, Z. o tom nevie nič. Na otázku, či bol svedokv takom postavení, že by sa s ním niekto radil, odpovedal, že nie. To znamená, tento svedok skutočne uvádza len to, čo nesprávne vnímal a čo nesprávne vypočul.

Aj Ing. B. mu povedal, že si mylí tie stretnutia, jednalo o dve stretnutia. Jedno bolo za účasti JUDr. W. (koniec r. 2001), kde sa zúčastnil s N. a druhé, kde bol JUDr. B. ako právnik, JUDr. Z. a JUDr. N. (január 2002). JUDr. B. a JUDr. W. sa na spoločnom stretnutí nikdy nezúčastnili.

Na ilustráciu obžalovaný uviedol, že svedok Mgr. E. W. na hlavnom pojednávaní 13. marca 2007 odmietol vypovedať s poukázaním na povinnosť mlčanlivosti podľa zákona o advokácii a čo sa týka obžalovaných, s nimi sa súkromne nestretol a všetky ostatné skutočnosti súvisia s výkonom advokácie, alebo ich získal v súvislosti s výkonom advokácie a svojimi klientmi nebol zbavený povinnosti mlčanlivosti.

Na hlavnom pojednávaní bol vykonaný ako dôkaz audiovizuálny záznam, nahrávka telefonického rozhovoru medzi svedkom O. J. a inou osobou.

Táto nahrávka bola v prípravnom konaní dobrovoľne vydaná svedkyňou W.S.. Videokazeta, na ktorej je zaznamenaná nahrávka O. J. v Chorvátsku, ako sedí pred malým konferenčným stolíkom a telefonuje s inou osobou. Podľa znalca z odboru fonoskopie obžalovaný je s vysokou pravdepodobnosťou druhou telefonujúcou osobou.

Podľa § 88e ods. 1, 2 Trestného poriadku, ktorý upravuje vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov:

„1) V trestnom konaní pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin podľa § 158 Trestného zákona alebo pre iný úmyselný trestný čin, na konanie ktorého zaväzuje vyhlásená medzinárodná zmluva, možno vykonať vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov, ak možno dôvodne predpokladať, že ním zistené skutočnosti budú významné pre trestné konanie.

2) Príkaz na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo iných záznamov vydáva písomne pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní sudca na návrh prokurátora, v konaní pred súdom aj bez takého návrhu sudca alebo predsedu senátu...”.

K spornej nahrávke sa vyjadril svedok O. J. v takomto zmysle: obhajca obžalovaného mu položil otázku: „Vyjadrite sa k nahrávke telefonického rozhovoru s určitou osobu alebo osobami, keď ste s nimi telefonovali.“ Odpoveď svedka: „Ja som si ako súkromná osoba zrealizoval akúsi nahrávku, ktorá mala slúžiť nejakému môjmu vnútornému uspokojeniu a táto nahrávka niekým bola zneužitá.“ Dokonca ešte vyzval aj pána prokurátora, že pokiaľ teda naozaj niekto disponuje nahrávkou a používa ju, tak aby ex offio zakročil a začal chrániť jeho práva, lebo tu boli porušené jeho práva. Na otázku, či povedal osobe, s ktorou telefonoval, že ju nahráva, povedal, že nemá dôvod diskutovať absolútne o tom, či povedal alebo nepovedal, pretože tá nahrávka reálne neexistuje a nemôže byť nikde reálne použitá.

V prvom rade je potrebné konštatovať, že nikto (zákonne predpísaným spôsobom), ani znalec mjr. Ing. W. Y., neuviedol s absolútnou istotou, že tou druhou osobou bol obžalovaný. V druhom rade je potrebné konštatovať to, čo správne vyhodnotil svedok Ing. W.S., že predmetná nahrávka neobsahuje nič, čo by mohlo potvrdiť skutočnosti uvádzané v obžalobnom návrhu. Najpodstatnejšie je však to, čo uviedol svedok O. J. na ostatnom hlavnom pojednávaní a síce, o akej videokazete je vlastne reč. On si nahrál súkromne nejaký rozhovor a táto súkromná nahrávka nemôže byť nikde použitá, pretože on ju nikomu neposkytol. Podstatné je aj to, že pred vykonaním predmetnej nahrávky neupozornil druhú stranu, že

rozhovor mieni nahráť, resp. nepožiadala druhú stranu o súhlas s nahrávaním ich vzájomného rozhovoru. Právna úprava ochrany osobnosti je zakotvená v ustanoveniach § 11 - 17 Občianskeho zákonníka, zák. č. 40/1964 Zb. v znení noviel (ďalej len O.Z.).

Podľa § 12 OZ:

„1) Písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.

2) Privolenie nie je potrebné, ak sa použijú písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky alebo obrazové a zvukové záznamy na úradné účely na základe zákona. Týmto zákonom sa rozumie Trestný poriadok, ktorý upravuje vyhotovovanie obrazových a zvukových záznamov v ustanoveniach § 88 a § 88e.

3) Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby“.

Z uvedeného je zjavné, a to bez akýchkoľvek pochybností, že vyhotovenie obrazového a zvukového záznamu bez súhlasu dotknutej osoby je nezákonné.

Podľa § 89 ods. 2, veta prvá Trestného poriadku za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov.

Výsledkom tvrdenia predsedu senátu je, že dobrovoľným, a teda zákonným vydaním veci procesnil nezákonne získaný dôkaz.

Za zákonný spôsob získania dôkazu teda nie je možné považovať dodatočné legalizovanie nezákonne vytvoreného zvukového a obrazového záznamu jeho dobrovoľným vydaním svedkyňou.

Z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu vyplýva, že za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle Trestného poriadku treba považovať zároveň splnenie formálnych, t. j. procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, t. j. aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. na získanie dôkazu bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu.

Z citovaného právneho názoru Najvyššieho súdu je zrejmé, že nezákonné nie je len vykonanie obrazového a zvukového záznamu, ale aj vypočutie svedkov k okolnostiam jeho vytvorenia a vôbec k celkovej situácii v danom období v Chorvátsku.

R 33/1995: Magnetofónové záznamy rozhovorov osôb, ktoré boli získané v rozpore so zákonom, sú dôkazy absolútne neúčinné. Prepisy takýchto záznamov nemožno zaraďovať do trestného spisu a pokiaľ aj k tomu dôjde, nemožno ich, rovnako ako samotné záznamy, použiť v trestnom konaní ako dôkaz“.

V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje aj na judikatúru Európskeho súdu týkajúcu sa dokazovania nezákonne získaného dôkazu (najmä rozhodnutia Klas proti Nemecku a Francúzsku, Lampert proti Francúzsku a pod.), kde konštatoval, že tajomstvo telefonického hovoru je chránené čl. 8 Dohovoru (právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života), t. j. podlieha režimu ochrany rešpektovania súkromného života. Ak odposluch nevykonali orgány činné v trestnom konaní so súhlasom súdu, tak ako im ukladá Trestný poriadok, takýto dôkaz - nahrávku nemožno použiť pred súdom ako dôkaz, bez porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 8 ods. 1 Dohovoru.

V ďalšej časti odvolania obžalovaný poukazuje na zásadu prezumpcie nevinoty - porušenie § 2 ods. 2 Trestného poriadku, čl. 50 ods. 2 ústavy. Nedokázaná vina má rovnaký význam ako dokázaná nevina. Odkazuje sa tu na ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c) a § 226 písm. c) Trestného poriadku. Obvinený nenesie žiadne dôkazné bremeno a nie je povinný dokazovať svoju nevinu. Najdôležitejším pravidlom vyplývajúcim zo zásady prezumpcie nevinoty je, že dôkazné bremeno nesie obžaloba, a nie obvinený. Korelátom tohto pravidla a jeho nutným dôsledkom je, že pochybnosť prospieva obvinenému (in dubio pro reo).

Tento aspekt prezumpcie nevinoty má úzky vzťah k požiadavke neustrannosti súdu.

Ďalej obžalovaný poukazyval na porušenie práva na riadne dokazovanie - § 2 ods. 5 Trestného poriadku.

Na porušenie práva na obhajobu - § 33 ods. 1, čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru.

V priebehu prípravného konania boli vypočutí mnohí svedkovia a niektorí z nich aj viackrát, pričom bolo

permanentne porušované právo na obhajobu, spočívajúce aj v možnosti riadne sa pripraviť na výsluch, keďže obhajcovia neboli upovedomení o tom, kto bude vypočúvaný. V tejto súvislosti obžalovaný upozornil na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. augusta 2002 sp. zn. 4To/59/2001, v konkrétnej veci obžalovaného Ing. N. W. a spol., v ktorom zaujal jednoznačné stanovisko, kde je povedané, že je porušením práva na obhajobu to, pokiaľ obhajca nie je včas upovedomený o čase výsluchu a včas a riadne musí byť upovedomený aj o tom, kto bude vypočutý, aby sa mohol na výsluch pripraviť, v situácii, že ten výsluch je druhý alebo tretíkrát opakovaný.

Trestný poriadok síce výslovne neukladá vyšetrovateľovi povinnosť oznámiť obhajcovi totožnosť svedka, ale s prihliadnutím na článok čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru, podľa ktorého, „... každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva - mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby“, ako aj s poukázaním na zásadu rovnosti strán, ktorá vychádza z ústavnej úpravy v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, si dovoľím tvrdiť, že pokiaľ vyšetrovateľ vopred predvolá svedkov takým spôsobom, že každému individuálne určí presný dátum, hodinu a miesto výsluchu, mal by o totožnosti svedka upovedomiť obhajcu, pretože zákon to síce výslovne neuvádza, ale na druhej strane ani nezakazuje a umožní tak obhajcovi riadnu prípravu na výsluch svedka v záujme poskytnutia čo najlepšej právnej pomoci klientovi.

Špecializovaný trestný súd ustanovil obžalovanému náhradného obhajcu Mgr. Romana Balca, ktorý sa zúčastnil hlavného pojednávania konaného dňa 25. apríla 2007, a to napriek skutočnosti, že obhajca obžalovaného požiadal špecializovaný súd o prerušenie hlavného pojednávania na jeden deň z dôvodu neodkladných pracovných záležitostí, čo špecializovaný súd absolútne nevzal do úvahy.

Tento procesný úkon je v rozpore s § 37 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj s ústavným právom na obhajobu upraveným v čl. 50 ods. 3 ústavy, pretože základným predpokladom účinnej právnej pomoci je znalosť celej trestnej veci ako aj primárna možnosť, ktorú zákon poskytuje obvinenému a to, právo zvoliť si obhajcu.

Podľa § 37 ods. 2 Trestného poriadku: „Obvinený si môže namiesto obhajcu, ktorý mu bol ustanovený alebo osobou na to oprávnenou zvolený, zvoliť iného obhajcu; to neplatí v prípade náhradného obhajcu (§ 40a)“.

Obžalovaný je presvedčený, že ustanovenie náhradného obhajcu špecializovaným trestným súdom je v rozpore aj so samotným zákonným ustanovením, podľa ktorého mu bol ustanovený, a to § 40a ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého: „Ak je dôvodná obava, že by mohlo byť zmarené hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie pre neprítomnosť ustanoveného alebo zvoleného obhajcu, môže byť obvinenému popri zvolenom alebo ustanovenom obhajcovi ustanovený náhradný obhajca“.

Základným predpokladom ustanovenia náhradného obhajcu je existencia dôvodnej obavy, že by mohlo byť zmarené hlavné pojednávanie. JUDr. Petra Filipa obžalovaný splnomocnil na zastupovanie v tejto veci 19. februára 2003, pričom nikdy z jeho strany nedošlo k mareniu nielen hlavného pojednávania, ale vôbec celého trestného stíhania.

Obžalovaný poukázal aj na zásadu bezprostrednosti (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku a čl. 48 ods. 2 ústavy).

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku : „Pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, ako aj na verejnom alebo neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli pri tomto konaní vykonané“.

V tomto zákonnom ustanovení je zakotvená zásada bezprostrednosti, táto zásada je v úzkej súvislosti so zásadou verejnosti (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku) a zásadou ústnosti (§ 2 ods. 11 Trestného poriadku) - Konanie pred súdmi je ústne; dôkaz výpoveďami svedkov, znalcov a obvineného sa vykonáva spravidla tak, že súd uvedené osoby sám vyslúcha, aby verejný proces mohol plniť svoj účel, musí byť vykonaný v ústnej forme.

Samotná zásada bezprostrednosti obsahuje dve základné požiadavky:

- 1) súd má rozhodovať na základe dôkazov pred ním vykonaných, teda na základe svojho bezprostredného dojmu z vykonaného konania,
- 2) súd má čerpať dôkazy z prameňa pokiaľ možno čo najbližšieho zisťovanej skutočnosti.

Ad 1)

Táto požiadavka umožňuje, aby sa súd osobne zoznámil s dôkazmi, aby za pomoci ostatných účastníkov boli priamo pred sudcom vysvetlené stanoviska strán, odstránené rozpory či nejasnosti, a aby si tak sudca mohol utvoriť bezprostredný a správny názor na každú významnú skutočnosť v prejednávanej

veci .

Ad 2)

Súd musí zisťovať rozhodné skutočnosti z prameňa najbližšieho týmto skutočnostiam preto, lebo čím je prameň od zisťovanej skutočnosti vzdialenejší, tým vzrastá nebezpečenstvo nepresností (v prípade obžalovaného niekoľko svedeckých výpovedí odznelo v zmysle, „že niečo zachytili“).

V tejto súvislosti je nevyhnutné uviesť, že procesným postupom Špecializovaného trestného súdu bol porušený aj § 202 Trestného poriadku - prítomnosť na hlavnom pojednávaní.

Podľa ods. 2 cit. zákonného ustanovenia: „ V neprítomnosti obžalovaného môže sa hlavné pojednávanie vykonať, len ak súd má za to, že možno vec spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť i bez prítomnosti obžalovaného, ...“.

Podľa ods. 3: „Hlavné pojednávanie v neprítomnosti obžalovaného nemožno konať, ak je obžalovaný vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, alebo ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica prevyšuje päť rokov. V prípadoch nutnej obhajoby (§ 36) nemožno konať hlavné pojednávanie bez prítomnosti obhajcu“.

Výnimku z tohto ustanovenia upravuje ods. 4, podľa ktorého: „Ustanovenie prvej vety odseku 3 sa nepoužije, ak obžalovaný požiada, aby sa hlavné pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti“.

Hlavné pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo od 23. januára do 26. januára 2006, od 25. mája do 26. mája 2007, od 15. januára do 26. januára 2007, od 12. marca do 23. marca 2007, prebehlo v neprítomnosti obžalovaného, pričom požiadal špecializovaný trestný súd, aby sa konalo v jeho neprítomnosti. Špecializovaný trestný súd žiadosti obžalovaného vyhovel.

Vzhľadom na charakter uskutočneného hlavného pojednávania ako aj dôvodov, pre ktoré vzal špecializovaný trestný súd obžalovaného do väzby a opakovane žiadal o jej predĺženie, je obžalovaný presvedčený, že konaním v jeho neprítomnosti porušil § 202 ods. 2 Trestného poriadku, pretože s poukázaním na jeden z dôvodov jeho opätovného vzatia do väzby, a to marenie účelu trestného konania, nemohol konať v jeho neprítomnosti, lebo tým vytvoril stav, že a jednej strane ho z rovnakého dôvodu zobral do väzby a na druhej strane konštatoval, že ten istý účel trestného konania možno dosiahnuť i bez prítomnosti obžalovaného.

Obžalovaný ďalej poukázal na porušenie nezávislosti a nestrannosti (§ 30 Trestného poriadku, čl. 46 ústavy).

Základné princípy nezávislosti súdnictva vyjadrené v článku 141 ústavy a v § 1 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch a v § 2 zákona č. 385/2000 Z. z., že súdne konania a rozhodnutia nielen že majú byť objektívne a nestranné, ale objektívnymi a nestrannými sa majú javiť aj navonok (z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5To/31/2004).

Jeden z výkladov čl. 6 ods. 1 Dohovoru vo vzťahu k objektívnej nestrannosti súdu je založený na preskúmaní rozsahu a obsahu úkonov, ktoré sudca fakticky v konkrétnom konaní vykonával v rôznych štádiách procesu. Vo veci Hauschildt c. Dánsko sa namietala zaujatosť sudcu, ktorý predsedal súdnemu senátu, ak pred jeho začatím urobil niekoľko rozhodnutí o predĺžení väzby sťažovateľa. V prípade Hauschildt rôzne funkcie vykonávané konkrétnym sudcom pripadali súdu v inštitucionálnom rámci daného právneho systému. Súd konštatoval, že pokiaľ sudca rozhodujúci o väzbe musí brať do úvahy aj aspekt jeho viny, je jeho nestrannosť spochybnená, ak má následne potom rozhodnúť o vine obžalovaného. Preto súd rozhodol o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Pre rozhodnutie, či súd možno považovať za nezávislý, musia byť do úvahy inter alia vzaté: spôsob ustanovovania jeho členov a dĺžka ich mandátu, existencia garancií proti nátlaku zvonku a to, či tu je alebo nie je zdanie nezávislosti. Koncepcia nezávislosti a objektívnej nestrannosti spolu úzko súvisia (napr. rozsudok ESLP vo veci Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, Reports 1997-I, s. 281, ods. 73).

Podľa názoru obžalovaného bol postup orgánov činných v trestnom konaní v rozpore so zákonom (§ 52 Trestného poriadku.)

Podľa § 52 Trestného poriadku, ktorý upravuje spôsob vykonávania úkonov trestného konania: „Pri vykonávaní úkonov trestného konania sa musí zaobchádzať s osobami na úkone zúčastnenými tak, ako to vyžaduje význam a výchovný účel trestného konania; vždy treba rešpektovať ich osobnosť a ich ústavou zaručené práva.“ V tejto súvislosti dal do pozornosti skutočnosti uvedené vyššie vo vzťahu k trestným oznámeniam Ing. P. P. a k ďalšiemu neštandardnému konaniu príslušných orgánov činných v trestnom konaní ako aj skutočnosti týkajúce sa výpovedí svedka O. J..

V ďalšej časti odvolania sa obžalovaný vyjadril k pohľadávke M. G..

Za najpodstatnejšie považuje to, že v čase skutku obžalovaný nebol vlastníkom tejto pohľadávky, ani žiadna z „W. J.". Tento fakt vyplýva aj z výpovede svedka Ing. W.S. na hlavnom pojednávaní, kde uviedol, že čo sa týka pohľadávky M. G., niekedy v roku 1998 sa predala do J. na spoločnosť W. E. a bola predaná za symbolickú kúpnu cenu, aby ju na Slovensku zlikvidovali. Už nikdy viac sa táto pohľadávka do portfólia spoločnosti M. K. a.s., ani inej spoločnosti, v ktorej by obžalovaný akýmkoľvek spôsobom participoval, nevrátila.

Podľa názoru obžalovaného napadnutým rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu bolo porušené jeho ústavné právo na prejednanie veci zákonným sudcom v zmysle článku 48 ods. 1 ústavy.

Nálezom ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 17/08 bolo rozhodnuté, že zákon č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a ustanovenia iných relevantných právnych predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b), čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 148 ods. 1 a 2 ústavy a s čl. 11 ods. 1 Dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii.

Na základe uvedeného bol zákonom č. 291/2009 Z. z. zriadený nový súdny orgán - Špecializovaný trestný súd.

Obžalovaný uvádza, že podľa čl. 141a ods. 4 písm. b) ústavy (od 1. septembra 2014 čl. 141a ods. 5 písm. c), písm. d) ústavy) patrí do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky rozhodovať o pridelení a preložení sudcov. Uvedená ústavná právomoc je vyjadrená aj v ustanoveniach § 11, § 12 a §14 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z. z.“). Súdna rada k dnešnému dňu nerozhodla o pridelení, dočasnom pridelení alebo preložení sudcov na Špecializovaný trestný súd.

Sudcovia Špecializovaného trestného súdu odvodzujú svoju legitimitu a právomoc konať v trestných veciach, ktoré patria do pôsobnosti tohto súdu, na základe zákona č. 291/2009 Z. z., ktorý v ustanovení § 1 ods. 1 zriaďuje Špecializovaný trestný súd.

V zmysle čl. 143 ods. 2 ústavy ústava prenecháva podrobnejšiu úpravu sústavy súdov, ich pôsobnosť, organizáciu a konanie pred nimi zákonom. Zákon, ktorý podrobnejšie upravuje sústavu súdov, je zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a takýmto je aj zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a v neposlednom rade aj zákon č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov.

Článkom XII ods. 1, ods. 2 zákona č. 291/2009 Z. z. bol teda novelizovaný zákon č. 371/2004 Z. z., ktorý vo svojom § 5 ustanovuje sídlo a obvod Špecializovaného trestného súdu. Článkom XIII ods. 1 zákona č. 291/2009 Z. z. je novelizovaný zákon č. 757 /2004 Z. z., ktorý Špecializovaný trestný súd zaraďuje do sústavy súdov.

Článok IV zákona č. 291/2009 Z. z. potom mení relevantné ustanovenia zákona č. 385/2000 Z. z., ktoré sa týkali dočasného pridelenia sudcu na špeciálny súd, resp. Špecializovaný trestný súd, bol upravený funkčný príplatok, tiež obligatórna ochrana osoby sudcu tohto súdu a iné.

S poukazom na uvedené bol zákonom č. 291/2009 Z. z. do sústavy súdov zaradený úplne nový súdny orgán s osobitnou vecnou pôsobnosťou, vlastným obvodom a sídlom a tiež podmienkami na vymenovanie, resp. pridelenie za sudcu.

Podľa článku 48 ods. 1 ústavy: „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon."

Totožné znenie má aj článok 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd Zhodne s ústavou a Listinou zakotvuje právo na zákonného sudcu aj § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z.

V tejto súvislosti obžalovaný poukazuje na judikatúru ústavného súdu I. ÚS 90/1997, III. ÚS 16/2002, II. ÚS 15/1996, I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97 a II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/2001).

Obžalovaný uvádza, že sudcovia Špecializovaného trestného súdu nespĺňajú zákonnú podmienku a síce trvalé alebo dočasné pridelenie na výkon funkcie k určitému súdu. Sudcu prideliť na výkon funkcie Súdna rada, pričom obžalovaný poukazuje na jej pôsobnosť.

S poukazom uvedené, obžalovaný tvrdí, že Špecializovaný trestný súd, resp. jeho sudcovia nespĺňajú zákonné predpoklady na výkon sudcu, a preto nemožno hovoriť súde zriadenom zákonom, tým došlo aj k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR podľa:

a) § 258 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku (zákona č.141/1961 Zb.) zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. októbra 2015, sp. zn. PK ITš/8/2005, a aby v zmysle §

259 ods. 3 s použitím § 226 písm. a) Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb.) vo veci sám rozhodol a oslobodil ho spod obžaloby, alternatívne b) § 258 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb.) zrušil rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. októbra 2015, sp. zn. PK ITš/8/2005, a aby v zmysle § 259 ods. 1 Trestného poriadku (zákona č. 141/1961 Zb.) vrátil vec prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol".

Prokurátor ani poškodený sa k odvolaniu písomne nevyjadrili.

Rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. októbra 2015, sp. zn. Pk-1Tš/8/2005 je vo vzťahu k obžalovaným X. a Ing. B. právoplatný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia, konkrétne ustanovenie § 564 ods. 4 Trestného poriadku vo veci o podanom odvolaní rozhodoval podľa zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok), pretože prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal 4. novembra 2004 (VII Gv 205/04-251) na krajský súd s právomocou Špeciálneho súdu v Banskej Bystrici v zmysle § 176 ods. 1, § 15a ods. 2 písm. b), písm. d) Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.) na Ing. JUDr. V. W. a spol. obžalobu pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185 a ods. 1 Trestného zákona (zák. č. 140/1961 Zb. účinný do 31.08.2003) a trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona.

Následne po zistení, že nie sú dané okolnosti odôvodňujúce postup podľa § 253 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení predovšetkým zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného súdu podala osoba na to zo zákona oprávnená, a jej odvolanie smerovalo proti výrokom, proti ktorým ho podať mohla a napokon, že tak urobila aj v lehote ustanovenej v zákone (§ 248 ods. 1 Trestného poriadku).

Vec napadla na Najvyšší súd Slovenskej republiky 10. marca 2016. Najvyšší súd určil vo veci verejné zasadnutie na deň 28. júna 2017, 29. novembra 2017, 28. februára 2018, 28. marca 2018. Ani na jeden termín verejného zasadnutia sa obžalovaný nedostavil.

Obhajca obžalovaného JUDr. Ing. V. W., JUDr. Peter Filip ospravedlnil svoju neúčast' na verejnom zasadnutí konanom 28. júna 2017 z dôvodu jeho účasti na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo v ten istý deň na Špecializovanom trestnom súde (PK-2T/24/16 Ing. R.G.). Termín verejného zasadnutia bol zrušený.

Ďalší termín verejného zasadnutia najvyšší súd určil na 29. novembra 2017. Dňa 22. novembra obžalovaný prostredníctvom obhajcu požiadal súd o konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, avšak za bezprostrednej účasti obhajcu. Následne dňa 24. novembra 2017 sa znovu obžalovaný ospravedlnil prostredníctvom obhajcu, že sa verejného zasadnutia nezúčastní z vážnych zdravotných dôvodov a žiada o zrušenie termínu verejného zasadnutia. Pripojil lekársku správu z pohotovosti z 23. novembra 2017. Termín verejného zasadnutia bol zrušený.

Opatrením Najvyššieho súdu zo 6. decembra 2017, sp. zn. 3To/5/2016 bol ustanovený obžalovanému JUDr. Ing. V. W. náhradný obhajca v osobe JUDr. Gergely Pšenák.

Najvyšší súd Slovenskej republiky určil termín verejného zasadnutia na 28. februára 2018. Obžalovaný JUDr. Ing. W. sa na verejné zasadnutie nedostavil. Deň pred konaním verejného zasadnutia o 14.05 hod bolo súdu doručené jeho ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov. Dňa 5. marca 2018 bola MUDr. V. J. (diabetológom) doručená lekárska správa, v ktorej konštatuje, že zdravotný stav obžalovaného mu nedovolil, aby sa zúčastnil verejného zasadnutia, nakoľko sa jednalo o závažnú X. X. s N. na základe O., čím by mohol byť ohrozený život pacienta v prípade N.. Doporučil klúd na lôžku.

Ďalší termín verejného zasadnutia najvyšší súd určil na 28. marca 2018. Dňa 27. marca 2018 bolo súdu doručené ospravedlnenie obhajcu JUDr. Petra Filipa z dôvodu jarných prázdnin jeho syna. V ten istý deň, t. j. 27. marca 2018 bolo súdu doručené ospravedlnenie obžalovaného zo závažných dlhodobopretrvávajúcich zdravotných dôvodov, ktoré mu v účasti na verejnom zasadnutí bránia, žiadal o zrušenie termínu verejného zasadnutia. Pripojil správu od diabetológa MUDr. J. z 20. marca 2018. Diabetológ v lekárskej správe okrem iného súdu uviedol, že pacient (obžalovaný) mal plánovanú H. Y., H. dňa 20. marca 2018. Ťažko je odhadnúť dobu neschopnosti a zúčastňovania sa konania pred súdom vzhľadom na vek pacienta a vykonávané zmeny v liečbe.

Uznesením najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2018 bola trestná vec obžalovaného JUDr. Ing. V. W. vylúčená zo spoločného konania na samostatné konanie, s tým, že vec bude vedená pod novou sp. zn. 3To/5/2018.

Vzhľadom na obsah lekárskeho správ o zdravotnom stave obžalovaného, Najvyšší súd Slovenskej republiky členkou senátu JUDr. Janou Serbovou uznesením z 10. apríla 2018 pribral do konania na znalecké skúmanie znaleckú organizáciu J. R., s.r.o. Nasledovala námietka zaujatosti voči JUDr. Jane Serbovej. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. mája 2018 bola uvedená organizácia zbavená povinnosti vyhotoviť znalecký posudok.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, (ďalej len „NS SR“) zo 16. mája 2018 bolo rozhodnuté, že JUDr. Jana Serbová nie je vylúčená z rozhodovania predmetnej veci. Uznesením NS SR z 20. júna 2018 Trestného poriadku súd pribral do konania znalcov z odboru zdravotníctvo a farmácia - MUDr. K. O.-kardiocirurg, MUDr. W.S. - psychiatria, MUDr. M.R., PhD - urológ, ad hoc Doc. MUDr. N. L. - diabetológia.

Obžalovaný sa však ani k znalcom nedostavoval, o čom svedčia správy od jednotlivých znalcov.

Doc. MUDr. N. L. v správe z 9. októbra 2018 okrem iného uviedla, že obžalovaný bol 18. septembra 2018 doporučeným listom pozvaný na vyšetrenie dňa 2. októbra 2018 o 09.00 hod. Obžalovaný sa na vyšetrenie nedostavil, ospravedlnili ho telefonicky zo zdravotných dôvodov. Z tohto dôvodu podala len všeobecné stanovisko.

Dňa 13. apríla 2018 bola obhajcovi obžalovanému JUDr. Petrovi Filipovi doručená najvyšším súdom žiadosť o poskytnutie informácií vo vzťahu k JUDr. W., pretože si nepreberal zásielky. JUDr. Peter Filip v odpovedi 25. apríla 2018 uviedol, že jeho klient sa zdržiava na adrese svojho trvalého pobytu J. XX, v Z.. Pokiaľ ide o poskytnutie informácie vo vzťahu k preberaniu doterajších zásielok z Najvyššieho súdu SR, túto bude schopný súdu poskytnúť výlučne na základe osobného stretnutia s klientom.

Náhradný obhajca JUDr. Gergely Pšenák listom doručeným najvyššiemu súdu 30. mája 2018 oznámil, že na základe žiadosti súdu z 13. apríla 2018 o oznámenie, na akej adrese sa v súčasnosti JUDr. Ing. V. W. zdržiava a na akej adrese bude preberať listové zásielky, uviedol, že sa mu nepodarilo s obžalovaným nadviazať kontakt a preto súdu nevie oznámiť adresu, kde sa momentálne obžalovaný zdržiava a kde bude preberať zásielky.

MUDr. M.R., PhD neštandardne požiadal najvyšší súd 19. septembra 2018 o zaslanie kompletnej zdravotnej dokumentácie pre vypracovanie znaleckého posudku. Najvyšší súd žiadosti znalca vyhovel 4. októbra 2018. MUDr. M.R. následne 12. októbra 2018 požiadal najvyšší súd o doplnenie zdravotnej dokumentácie, aby mohol posudok spracovať.

MUDr. W.S. 23. júla 2018 oznámil súdu, že po následnom čerpaní dovolenky od 31. júna 2018 do 14. júla 2018 písomne predvolal posudzovaného na termín 19. júla 2018. Bol oboznámený spätnou informáciou, že v priebehu mesiaca júl podstúpi obžalovaný operačný zákrok v Nemocnici O.. Dňa 9. októbra 2018 oznámil súdu, že listom zo 6. septembra 2018 obžalovaného predvolal na znalecké vyšetrenie. Dňa 17. septembra 2018 si vyzdvihol doporučený list z 11. septembra 2018, v ktorom posudzovaný (JUDr. Ing. W.) uviedol, že je po vykonanom operačnom zákroku pripútaný na lôžko a

požiadal ho o vykonanie psychiatrického vyšetrenia v mieste svojho trvalého bydliska. Toto vyšetrenie vykonal 27. septembra 2018.

Dňa 9. októbra 2018 boli najvyšším súdom opätovne poslané znalcom urgencie. MUDr. O. K. 12. októbra 2018 oznámil, že pacient bol znova predvolaný na komplexné kardiologické vyšetrenie.

Dňa 18. novembra 2018 MUDr. M.R. oznámil súdu, že požiadal Nemocnicu O. o zaslanie kompletnej zdravotnej dokumentácie obžalovaného.

Dňa 19. novembra 2018 najvyšší súd urgoval vypracovanie posudku MUDr. M.R., potom urgenciu opakovol 23. januára 2019. Mailom z 26. januára 2019, znalec súdu oznamuje, že na jeho žiadosť doposiaľ Nemocnica v O. neodpovedala, preto kontaktoval primára tejto nemocnice MUDr. N..

Následne boli najvyššiemu súdu doručované jednotlivé znalecké posudky.

Na základe záverov znaleckých posudkov Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 20. marca 2019, sp. zn. 3To/5/2018 ako odvolací súd v zmysle § 255 Trestného poriadku (účinného do 31. decembra 2005), z dôvodu okolností uvedenej v § 173 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku prerušil trestné stíhanie u obžalovaného JUDr. Ing. V. W..

Opatrením riadiacej predsedníčky senátu z 27. januára 2020 bola trestná vec obžalovaného JUDr. Ing. V. W. pridelená sudkyňi spravodajkyňi JUDr. Alene Šiškovéj.

Najvyšší súd Slovenskej republiky požiadal znalcov o vyjadrenie sa k aktuálnemu stavu obžalovaného z hľadiska posúdenia možnosti pokračovania v trestnom stíhaní. Nasledovali urgencie na vypracovanie doplnení znaleckých posudkov (11. februára 2020 - MUDr. E., 10. februára 2020 - MUDr. J.).

MUDr. E. 25. februára 2020 - zaslal súdu svoju adresu na doručovanie. Zároveň uviedol, že je nevyhnutne potrebné získať aktuálne lekárske správy zdravotného stavu obžalovaného, ktoré nemá k dispozícii. Dňa 3. marca 2020 uviedol, že obžalovaný mu oznámil, že jeho ošetrojúcim lekárom je MUDr. J.. Znalec mal k dispozícii iba doplnený znalecký posudok od znalca MUDr. W.S. (psychiatria), ktorý obžalovaného osobne navštívil.

MUDr. J. - sa súdu ospravedlnil, že nevypracoval v lehote do 21. februára 2020 znalecký posudok, pretože čerpal dovolenku od 19. februára 2020 do 21. februára 2020. Zo správy znalca z 25. februára 2020 vyplýva, že predpoludním opatrovatelka obžalovaného W. telefonicky uviedla, že p. W. sa z dôvodu virózy ktorou trpí v súčasnosti, nemôže v najbližších dňoch podrobiť znaleckému vyšetreniu. Podľa názoru opatrovatelky musí zhodnotenie zdravotného stavu vykonať v priestoroch trvalého bydliska obžalovaného (presne taký postup znalca, ako doposiaľ) vid'. aj rozsudok Špecializovaného trestného súdu v Pezinku str. 37. citujem „znalec na hlavnom pojednávaní uviedol, že s JUDr. Ing. W. bol ako s pacientom v kontakte od júna 2003. Aj jeho oslovil MUDr. B., či by neprevzal do psychiatrickej starostlivosti obžalovaného. Navštívil ho. Z posudkových záverov vyplynul i návrh práceneschopnosti. Za pacientom ho viezla pacientova dcéra S. W.".) Zo znaleckého posudku z 28. októbra 2018, str. 6 vyplýva, že posudzovaný bol vyšetrený v dvoch sedeniach v domácom prostredí, nakoľko korešpondenčne uviedol, že nie je schopný sa dostať z dôvodu operácie a následne, že je samostatne nepohyblivý. Dňa 2. marca 2020 znalec súdu oznámil, že vyšetrl obžalovaného W. (znovu) v jeho domácom prostredí pre jeho imobilitu.

MUDr. K. O. 27. septembra 2019 oznámil súdu, že pre posúdenie aktuálneho zdravotného stavu je nutná hospitalizácia p. W. v I., alebo inom špecializovanom zariadení. Momentálne je čakacia doba na hospitalizáciu cca 3 mesiace. Žiada súd, aby zvážil, či nebude potrebné uznesenie o prehodnotení zdravotného stavu p. W. s potrebou jeho hospitalizácie.

Doplnenia znaleckých posudkov boli potom postupne posielané najvyššiemu súdu.

MUDr. W.S. - doplnený znalecký posudok z 5. marca 2020. Znalec uviedol, že pri vypracovaní posudku vychádzal zo zdravotnej karty p. W. z lekárskeho správ zo dňa 22. júla 2019 - 12. decembra 2019 z Nemocnice O.. V júli 2019 bol pacient hospitalizovaný. Znalec absolvoval 4. marca 2020 konzultáciu u MUDr. V. J., diabetológa. Znalec účasť obžalovaného na verejnom zasadnutí nepovažuje za možnú.

MUDr. M.R., PhD - doplnený posudok vyhotovený 2. apríla 2020. Obžalovaný bol hospitalizovaný 12. decembra 2019 na urologickom oddelení Nemocnice O., kde absolvoval plánovaný zákrok cystoskopiu. Pacient odmietol rádioterapiu a chemoterapiu. Nejedná sa o invazívny typ I.. Účasť na verejnom zasadnutí hodnotí ako rizikovú.

MUDr. O. K., doplnený znalecký posudok vyhotovil 5. júna 2020. MUDr. X. - pacienta na požiadanie rodiny navštívil v mieste bydliska 15. mája 2020 (schudol 10 - 15 kg), odmieta ísť do nemocnice hoci len na odbery (na kardiologickej ECHO ambulancii 2. júna 2020 - hmotnosť XXX N.). Vystavenie stresovej situácie by mohlo pacienta ohroziť.

Spoločným menovateľom všetkých znaleckých posudkov boli konštatovania v budúcom čase: „môže sa jednať, nedá sa to vylúčiť, môže ohroziť...”

Znalci vychádzali predovšetkým z lekárskej dokumentácie, ktorú im poskytol lekár - diabetológ, MUDr. J. a zo správ Nemocnice v O., resp. z osobnej návštevy posudzovaného.

Všeobecne možno konštatovať, že žiadne trestné stíhanie neprospieva zdravotnému stavu a každé trestné stíhanie vyvoláva stres, ktorý zasahuje do zdravia stíhaného. Tieto všeobecné okolnosti však nemôžu byť dôvodom k nestíhaniu trestných činov, lebo spravodlivé trestné stíhanie zavinených trestných činov nebezpečných pre spoločnosť je jedným z kľúčových prvkov právneho štátu. Stav, keď obžalovaný sa počas niekoľkých rokov nedostane k súdu, vydáva záporný signál všetkým potencionálnym páchatelom trestných činov a svedčí o neschopnosti štátu plniť svoje základné funkcie (II ÚS ČR 113/2003).

Podľa § 8 ods. 3 zák. č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, všeobecným lekárom je lekár v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo, ktorý poskytuje všeobecnú ambulantnú starostlivosť pre dospelých.

Podľa § 19 ods. 3 cit. zákona, zdravotnú dokumentáciu vedie ako celok všeobecný lekár. Iný ošetrojúci zdravotný pracovník vedie zdravotnú dokumentáciu v rozsahu ním poskytovanej zdravotnej starostlivosti.

Najvyšší súd v súvislosti s ospravedlňovaním obžalovaného z jeho neúčasti na verejných zasadnutiach konštatuje, že tieto dokladoval spravidla MUDr. J. V. - diabetológ a nie všeobecný lekár pre dospelých, ktorou bola do 1. júna 2020 MUDr. X. Z.. Od súčasného všeobecného lekára obžalovaného MUDr. B. X. zo správy, ktorú podal súdu 3. júna 2020 vyplýva, že JUDr. Ing. V. W. od 20. januára 2010 nemá žiaden záznam v zdravotnej dokumentácii.

Najvyšší súd Slovenskej republiky požiadal 26. júna 2020 Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou o prešetrenie postupu lekára MUDr. V. J.. Z odpovede na žiadosť z 9. júla 2020 je zrejmé, že v kompetencii úradu je dohľad nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti, či bola táto pacientovi poskytovaná správne. V ostatnom úrad odporučil obrátiť sa na miestne príslušný odbor zdravotníctva samosprávneho kraja, čo najvyšší súd aj urobil (23. júla 2020), ale do rozhodnutia súdu správu neobdržal.

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky po prerušení konania trikrát navrhol (22. mája 2019, 9. januára 2020 a 12. mája 2020), aby sa v trestnom stíhaní obžalovaného pokračovalo. Navrhoval vykonať verejné zasadnutie za prítomnosti lekárov, ktorí by v prípade potreby poskytli obžalovanému pomoc priamo na súde, alebo navrhol aj možnosť vykonania

verejného zasadnutia v niektorom zo zdravotníckych zariadení, ktoré obžalovaný JUDr. Ing. W. zrejme bez problémov doposiaľ pravidelne navštevoval.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky požiadal o stanovisko Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, odbor zdravotnej starostlivosti Bratislava, ktorému poslal vypracované znalecké posudky. Z predmetného stanoviska z 12. mája 2020, sp. zn. GR ZVJS-178/27-2020 okrem iného vyplýva, že zdravotný stav dotknutej osoby si podľa lekárskeho správ (znaleckých posudkov) nevyžaduje ústavnú zdravotnú starostlivosť, a preto je možná jeho účasť na verejnom zasadnutí, s tým že budú rešpektované niektoré skutočnosti a to: možnosť jeho doprevádzania ošetrovatelkou na súdne pojednávanie, zabezpečenie prestávky počas pojednávania na prípadnú aplikáciu liekov (R. alebo vykonanie fyziologických potrieb (možná porucha N.), možné ovplyvnenie (utlmenie) kognitívnych funkcií podávanou farmakoterapiou (F.).

Dňa 11. júna 2020 bolo na neverejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodnuté, že sa pokračuje v trestnom stíhaní obžalovaného JUDr. Ing. V. W.. Uznesenie bolo následne písomne vyhotovené a na pokyn predsedníčky senátu dňa 15. júna 2020 a dané na doručenie stranám. Zarážajúci fakt je, že obžalovaný sa už v deň neverejného zasadnutia t. j. 11. júna 2020 vo večerných hodinách o 22. 51 hod. vlastným povozom dostavil do súkromnej Nemocnice v O. v Českej republike, ktorá je vzdialená cca. 262 km, znovu na odporúčenie lekára diabetológa MUDr. V. J. a bol hospitalizovaný na oddelení urológie. Načasovanie hospitalizácie na deň konania neverejného zasadnutia sa preto javí ako náznak ďalšej technickej obštrukcie.

Na obžalovaného bol vydaný predsedníčkou senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 15. júna 2020 príkaz na zatknutie a následne dňa 17. júna 2020 po získaní informácie, že obžalovaný sa nachádza v Českej republike európsky zatýkací rozkaz (ďalej len „EZR“).

Na základe EZR bol obžalovaný zadržaný 17. júna 2020 o 16.20 hod. v Nemocnici O.. Následne úplne bez problémov obžalovaný absolvoval výsluch pri jeho zadržení. Pri výsluchu okrem iného uviedol, že je občanom Českej republiky, býva v B., ale presnú adresu uviesť nevedel. Najvyšší súd v tejto súvislosti poznamenáva, že doposiaľ túto skutočnosť obžalovaný v priebehu celého trestného konania neuviedol, čo vyplýva aj zo spisového materiálu - 75 zväzkov. O týchto skutočnostiach bolo informované Krajské štátne zastupiteľstvo v Ostrave, ktorému boli poslané aj listinné materiály zo spisu (najmä výsluchy obžalovaného a iné).

Dňa 25. júna 2020 Krajské štátne zastupiteľstvo v Ostrave prostredníctvom PPZ SR, Národná ústredňa SIRENE oznámilo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, že JUDr. Ing. V. W. bol opatrením sudkyne Krajského súdu v Ostrave z 19. júna 2020, sp. zn. 3Nt 66/2020 prepustený zo zadržania. Obžalovaný JUDr. Ing. V. W. s vydaním do Slovenskej republiky nesúhlasil.

Najvyšší súd určil termín verejného zasadnutia na 1. júla 2020. Obžalovaný sa ho nezúčastnil, ospravedlnil sa z dôvodu hospitalizácie v Nemocnici O.. Požiadal o zrušenie termínu verejného zasadnutia a určenie nového termínu, nakoľko sa tohto mieni riadne zúčastniť.

Na základe žiadosti Krajského štátneho zastupiteľstva v Ostrave z 2. júla 2020 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 21. júla 2020 na neverejnom zasadnutí rozhodol, že Slovenská republika prostredníctvom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poskytuje záruku, že vyžiadanej osobe JUDr. Ing. V. W. bude umožnený, v prípade jeho odsúdenia, výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody alebo ochranného opatrenia so zbavením osobnej slobody v Českej republike, pokiaľ mu bude uložený taký druh trestu alebo ochranného opatrenia a po vyhlásení rozsudku nevysloví súhlas s výkonom trestu alebo ochranného opatrenia vo vyžadujúcom štáte.

Termín verejného zasadnutia určil najvyšší súd na deň 29. júla 2020. Upovedomenie o termíne konania verejného zasadnutia obžalovaný JUDr. Ing. V. W. prevzal dňa 9. júla 2020. Obžalovaný nebol vo väzbe ani vo výkone trestu odňatia slobody. Bol poučený, že jeho osobná účasť nie je nevyhnutná. Žiadnym

spôsobom sa neospravedlnil ani nepožiadaval, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti.

Pokiaľ ide o účasť (prítomnosť) obžalovaného na verejnom zasadnutí, všeobecné ustanovenie o prítomnosti osôb podľa § 234 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 sa o nej vôbec nezmieňuje, takže verejné zasadnutie možno vykonať i bez účasti obvineného, i keď mu je účasť potrebné spravidla umožniť aspoň upovedomením o verejnom zasadnutí. Odvolací súd dal jasne najavo, že nepovažuje prítomnosť obžalovaného na verejnom zasadnutí za nutnú. Ak sa obžalovaný na verejné zasadnutie nedostaví a svoju neúčasť riadne neospravedlní, potom nie je možné z toho vyvodzovať záver, že boli porušené ustanovenia o jeho prítomnosti na verejnom zasadnutí. Osobná prítomnosť obvineného v odvolacom konaní nie je až taká dôležitá ako v prvostupňovom konaní.

Neobstojí ani námietka obhajcu obžalovaného, že upovedomenie o verejnom zasadnutí prevzal obžalovaný v nemocnici. Podľa lekárskej správy z Nemocnice O. z 30. júna 2020, ktorá bola doručená najvyššiemu súdu 8. júla 2020 vyplýva, že obžalovaný bol v zdravotníckom zariadení operovaný 29. júna 2020. Podľa zdravotného stavu bude prepustený koncom budúceho týždňa. Nie je možné určiť dobu jeho rekonvalescencie. Na verejnom zasadnutí bol oboznámený aj obsah telefonického rozhovoru so štátnou zástupkyňou Krajského štátneho zastupiteľstva v Ostrave, ktorá citovala z prepúšťacej lekárskej správy, že obžalovaný bol hospitalizovaný od 11. júna 2020 do 10. júla 2020 na oddelení urológie v Nemocnici O.. Po prepustení z nemocnice bol nariadený kľudový režim. Kontrola s odstupom 3 - 4 mesiacov.

Odvolací senát zdôrazňuje, že dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním nespôsobilosti zúčastniť sa verejného zasadnutia podľa zákona je viazané na osobu obžalovaného (nie obhajcu), a v tomto smere nie je povinnosťou odvolacieho súdu zisťovať, či zdravotné problémy deklarované obhajcom obžalovaného, obžalovanému bránili alebo nebránili v účasti na verejnom zasadnutí.

Rovnako súdu zo zákona nevyplýva povinnosť prispôbovať režim konania pred súdom a jeho priebeh predstavám obžalovaného alebo požiadavkám jeho obhajcu.

Neúčasť obžalovaného na verejných zasadnutiach uskutočňovaných pred odvolacím súdom je potrebné vnímať aj cez prizmu jeho správania sa (totožný modus operandi) v prípade neúčasti, ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov tesne pred konaním verejného zasadnutia, resp. ospravedlnenia jeho obhajcu, pre ktoré musel byť súdom ustanovený náhradný obhajca. Z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaný sa obštrukčným spôsobom správal aj v prípravnom konaní, čo viedlo až k jeho väzbám, a potom aj v konaní pred súdom, ako bolo uvedené vyššie. Z konania obžalovaného vyplýva evidentná snaha umelo predlžovať dĺžku konania za účelom čo najviac oddialiť rozhodnutie o podanej obžalobe (16 rokov). Je potrebné v tejto súvislosti uviesť, že obžalovaný bol vždy kvalifikovane zastúpený advokátom.

Obžalovaný JUDr. Ing. V. W. mal možnosť uviesť dôvody, pre ktoré nesúhlasil s prvostupňovým rozhodnutím, čo aj podrobným odvolaním (42 strán) uskutočnil. V tejto súvislosti preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu zásad kontradiktórnosti.

Vzhľadom na uvedené, podmienky na vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, preto odvolací súd verejné zasadnutie uskutočnil. Na verejnom zasadnutí bola oznámená adresa obžalovaného, v T., N. XX, na ktorej sa mal zdržiavať po prepustení z nemocnice.

Najvyšší súd pripomína, že už raz o odvolaní podanom obžalovaným JUDr. Ing. V. W. rozhodol, a to uznesením z 11. októbra 2007, sp. zn. 2Toš 6/2007, zrušil podľa § 258 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok špeciálneho súdu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, najmä aby vypočul svedkov, od ktorých výsluchu bolo prvostupňovým súdom upustené a ich výpovede boli len prečítané a svedkov - členov predstavenstiev, k reálnej hodnote akcií k mesiacu január 2002. Špecializovaný trestný súd potom konal v intenciách zrušujúceho rozhodnutia.

Na hlavných pojednávaniach prebehlo rozsiahle dokazovanie. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia okrem iného vyplýva, že súd nenašiel vysvetlenie prečo obžalovaní Ing. B. s Z. kupovali firmy, kde nebol potenciál pre ďalší ekonomický rozvoj, naopak firmy boli predĺžené. Podľa názoru súdu, obžalovaní konali so zistným motívom v snahe zmocniť sa zostatkových aktív týchto firiem. Všetko naplánoval obž. W., ktorý sa pohyboval v ekonomickom prostredí. Nahovoril O. J., že pre neho nie je žiadna iná šanca než predať. W. ho ubezpečoval, že mu svojim politickým vplyvom určite pomôže. B. a Z. budú vystupovať ako majitelia po úspešnom predaji, a tak budú nakladať akože so svojím majetkom, v tom prípade sa nič nemôže stať. Napriek tomu, že v rámci svojej obhajoby prezentovali ekonomické schopnosti svojich firiem, nebol produkovaný žiadny dôkaz, že by do K. a Z. investovali akékoľvek finančné prostriedky. Potom na základe plánu došlo k tomu, že JUDr. Ing. W. kupuje K. cez nastrčené osoby za symbolickú 1,- Sk, rovnako cez nastrčené americké firmy. Predovšetkým tým získal 40 miliónov Sk v hotovosti a 800 miliónový majetok, ktorý mal byť postupne prevedený. K. mal získať pohľadávku voči M. G., jej hodnota však bola úplne iná, než bola deklarovaná. Nebola 112 miliardová, nebola miliardová, bola bezcenná. Obž. W. J. nahovoril, že zariadi, aby vláda túto pohľadávku uznala, a tak by sa mali do spoločnosti naliať miliardy.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že v odsudzujúcej časti rozsudku všetky skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavných pojednávaniach, pri dodržaní zásad trestného konania a pri rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu. Vykonané dôkazy boli vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 5, ods. 6 Trestného poriadku. Špecializovaný trestný súd v zásade v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázkach zavinenia a tieto podriadil pod príslušnú právnu kvalifikáciu.

Na základe prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 89 Trestného poriadku, ktoré súd pre svoje rozhodnutie potreboval.

Skutkové zistenia sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný JUDr. Ing. V. W. sa dopustil skutku opísaného vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku.

Prvostupňový súd pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku zák. č. 141/1961 Zb., ako aj ďalších jeho ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil takých pochybení, ktoré by bolo možné považovať za podstatné chyby konania.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie aj primerane odôvodnil, tak ako mu to ukladajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku keď uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Na základe výsledkov takéhoto precízneho a zákonne vykonaného dokazovania, (aj po doplnení dokazovania po zrušení rozsudku najvyšším súdom), po vyhodnotení dôkazov v súlade s kritériami uvedenými v § 2 ods. 6 Trestného poriadku dospel prvostupňový súd k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v konaní o odvolaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku (odvolaní), ale iba na tú námietku, ktorá má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostala sporná, alebo je nevyhnutná na doplnenie dôvodov

prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmavajú v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojštánčnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Pri tomto sa dostatočne zaoberal hodnotením výpovede obžalovaného JUDr. Ing. V. W. a mal za nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovej časti rozsudku. Jeho konanie je preukázané predovšetkým priamymi dôkazmi a to výpoveďami svedkov O. J., pôvodne predsedu predstavenstva a prezidenta K., ktorý uviedol, že sa dozvedel, že holding ako celok by chcel odkúpiť bonitný investor H. a H.. V rámci rokovaní bol práve JUDr. Ing. V. W. ubezpečovaný o bonitnosti pohľadávky za 112 miliárd voči M. G. súčasne mu predstavil zástupcov splnomocnencov amerického investora X.. a Ing. B.. Došlo k podpísom zmlúv. K týmto zmluvám O. J. uviedol, že boli sfaľované. Dňa 19. septembra 2001 nebol na Slovensku, nemohol teda podpísať sprostredkovateľskú zmluvu medzi K. a H.. Nesedeli ani použité pečiatky, ku ktorým sa vyjadrovali ďalší svedkovia. Notárke JUDr. K. poskytol iba svoj podpisový vzor. A zmluvy boli podpisované niekde inde a inokedy. J. zároveň poprel, že by poznal spoločnosť B., že by poznal B. Z., že by s ním ako zástupcom podpisoval nejakú zmluvu. Dátum 15. októbra 2001 nemôže byť dátumom, kedy bola zmluva podpísaná, pretože v tom čase bol v Chorvátsku. Túto skutočnosť potvrdil aj svedok O.. O. J., keď mu R. H. oznámila, že Z.. vybral hotovosť v sume 40 miliónov Sk, navrhol jej podať trestné oznámenie. Zároveň dodal, že podpis nemôže byť jeho, pretože to bolo overované 8. februára 2002, keď sa zdržiaval v Chorvátsku.

Čo sa týka nahrávky, ktorú urobil O. J. počas pobytu v Chorvátsku, a ktorú obžalovaný považuje za nezákonný dôkaz, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie prvostupňového súdu (str. 61 - 62 rozsudku). Senát dospel k záveru, že tento dôkaz bol získaný zákonne. Ani najvyšší súd v zrušujúcom rozhodnutí túto nahrávku nespochybnil.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že pod pojmom súkromná nahrávka je v aplikačnej praxi nutné rozumieť najmä prípady vyhotovovania obrazových, zvukových, či obrazozvukových nahrávok zo strany fyzických, či právnických osôb, a to bez súhlasu takejto osoby. Dôkazom je všetko, čo môže slúžiť na objasnenie veci. Dôkazným prostriedkom sú prostriedky, z ktorých môžeme dôkazy získať. Pri vyhotovovaní súkromnej nahrávky bez súhlasu dotknutej osoby vzniká kolízia s garantovanými právami jednotlivca, predovšetkým s právom na súkromie. Nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia môže byť v zmysle čl. 16 ods. 2 ústavy obmedzená len v prípadoch ustanovených zákonom. Obmedzené akékoľvek základné právo alebo slobody možno považovať za ústavne akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa, t. j. ospravedlňuje to existenciou naliehavej spoločenskej potreby a primerane (spravodlivo) vyvážený vzťah medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom (t. j. musí ísť o obmedzenie, ktoré je v súlade so zásadou proporcionality.) Navyše súd pripomína, že v danom prípade sa jedná len o jeden z viacerých usvedčujúcich dôkazov.

Podľa § 89 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, preverka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie (§ 59 ods. 2), použitie informačno technických prostriedkov (§ 12 ods. 13) a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti (§12 ods. 14).

K ďalším usvedčujúcim dôkazom nepochybne patrí aj výpoveď Ing. W.S., generálneho riaditeľa Z.. R. s.r.o. N.. Tento uvádzal, ako sa obžalovaný W. zúčastňoval na rokovaní, ale nechcel, aby sa jeho

meno niekde uvádzalo. Výpovedal k zmluvám, ako sa podpisovali a že J. nezostali žiadne zmluvy. Jednoznačne označil JUDr. Ing. V. W. za nového vlastníka K., tiež potvrdil, že na transakciu spočívajúcu vo výbere tak vysokej hotovosti a jej prevoz z Košíc do Bratislavy dal priamy pokyn obžalovaný W..

Pokiaľ obžalovaný W. označil výpoveď tohto svedka za nedôveryhodnú, k tomu najvyšší súd poznamenáva, že nevierohodnosť vyjadruje len pochybnosti o pravdivosti takej výpovedi, zatiaľ čo nepravdivosť znamená istotu, že tvrdenie obsiahnuté vo výpovedi je v rozpore so skutočnosťou (uznesenie NS ČR z 30.08.2005, sp. zn. 7Tdo 1103/2005).

Obžalovaný namietal, že boli porušené jeho práva na obhajobu v súvislosti s nevykonaním navrhnutých dôkazov. Súd týmto návrhom nevyhovel. Sčasti považoval tieto dôkazy za nadbytočné, pretože určité tvrdenia, k overeniu alebo vyvráteniu ktorých bol dôkaz navrhovaný, boli v doterajšom konaní bez dôvodných pochybností preukázané, sčasti dôvody neakceptácie spočívali v tom, že navrhovaný dôkaz nemal relatívnu súvislosť s predmetom konania (kontrolný znalecký posudok alebo nový znalecký posudok na porovnanie originálov, pretože takýto znalecký posudok už bol urobený). Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým navrhnutým dôkazom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, alebo rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Vyhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom, nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu. Na hlavnom pojednávaní 14. októbra 2015 (č. l. 6956) senát Špecializovaného trestného súdu rozhodol uznesením, že v zmysle § 216 ods. 1 Trestného poriadku sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Predseda senátu vyhlásil dokazovanie za skončené.

Z čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nevyplýva povinnosť súdneho orgánu vykonať všetky dôkazy navrhnuté v trestnom konaní (vrátane výsluchov svedkov), avšak odmietnutie žiadosti obžalovaného o vykonaní ním navrhnutých dôkazov v trestnom konaní musí byť súdom náležite zdôvodnené (II.ÚS 258/2012).

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I.ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnený tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Obžalovaného ďalej usvedčuje aj svedok JUDr. W. Z., ktorý uviedol, že na základe požiadaviek O. J. spracovával cca od 28. januára 2002 do 31. januára 2002 verzie zmlúv, ktoré mali byť následne podpísané. p. J.. Pri pochybnostiach sám osobne rokoval s W., a až po garanciách od W., že pohľadávka bude vymožiteľná, pristúpil dňa 1. februára 2002 vo O. k uzavretiu transakcie. Podobne na vyhotovovaní zmlúv pracovala svedkyňa Mgr. Z.. W. jej tvrdil, že má niekoľko čísel notárskych zápisníc z roku 2001 a na základe toho bude možné zmeniť staty spoločnosti. Tieto výpovede boli podporené znaleckým posudkom z odvetvia kriminalistickej informatiky č. VKE-8375/KEU - BA- EXP - 2002 prezentovaný na hlavnom pojednávaní a zaznamenaný v spise na č.l. 146 -268. Tento znalecký posudok potvrdil, aké písomnosti boli nájdené v počítači zaistenom v M. K. a.s. Z. (dohody o vzájomnom započítaní pohľadávok, kúpne zmluvy, notárske zápisnice, plnomocenstvá, prezenčné listiny, staty, prehľad spoločností podnikateľskej skupiny K. M. T., a.s.. Zo znaleckého posudku z odvetvia kriminalistickej informatiky č. KEU-1544/BA-EXP-2003, ktorý bol tiež prezentovaný znalcom na

hlavnom pojednávaní, a ktorého kópia je v spise na č.l. 18 - 80, 88 - 90 vyplynulo, aké písomnosti boli spracované a vymazané a aká emailová komunikácia prebiehala na zaistenom počítači Mgr. Z. (plné moci udeľované p. J., zmluvy, notárske zápisnice, písomnosti k vydávaniu a k prevode akcií a zápisnice z valných zhromaždení).

Obžalovaný W. namietal, že títo svedkovia neboli zbavení mlčanlivosti.

Zákaz výsluchu upravuje Trestný poriadok (zákon č. 141/1961 Zb.) v § 99 ods. 3. Zákaz výsluchu podľa ods. 2 sa nevzťahuje na svedeckú výpoveď týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť oznámiť podľa Trestného zákona.

Zák. č. 132/1990 Zb. v znení zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii v § 18 ods. 1 ustanovuje, že advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť o všetkých skutočnostiach o ktorých sa dozvedel v súvislosti s poskytovaním právnej pomoci. Aj v prípade, keď ho klient pozbaví tejto povinnosti je povinný sám zvážiť, či porušovanie mlčanlivosti nebude v neprospech klienta.

Podľa ods. 3 povinnosť zachovať mlčanlivosť sa nevzťahuje na prípady, keď ide o zákonom uloženú povinnosť prekaziť spáchanie trestného činu.

Okolnosť, či pozbavenie povinnosti mlčanlivosti je v neprospech klienta, ponecháva tento zákon formuláciou „ak zváži“ na úvahu advokáta, ktorá nie je preskúmateľná orgánmi činnými v trestnom konaní. Je tiež zrejmé, že ďalšie zisťovanie možného pozbavenia povinnosti mlčanlivosti zo strany neoslovených klientov nemôže na už prejavenej vôli advokáta nič zmeniť (primerane rozhodnutie NS SR, sp. zn. 2To/12/2013).

Okrem výpovede týchto svedkov obžalovaného usvedčujú aj listinné dôkazy založené v spise.

Svedok Ing. W. K. potvrdil miesta, čas, osoby prítomné pri podpisovaní jednotlivých zmlúv. Potvrdil, že obžalovaný inicioval zatvorenie pobočiek K. a Z.. Mgr. F.U. a Mgr. W. potvrdili nahratie videozáznamu z telefonického rozhovoru medzi J. a W.. Svedok PhDr. W. I., šéfredaktor týždenníka J. sa stretol s obžalovaným W., ktorý mu nakreslil schému miliardového podfuku K.. Svedok V. B., konateľ a riaditeľ spoločnosti R. M. sa ako riaditeľ zúčastnil pracovného stretnutia so zástupcami nových investorov s X., Ing. B. a JUDr. Ing. V. W., ten ho oboznamoval s predajom akcií K. R.. Mgr. Z., generálny riaditeľ K. M. potvrdil, že k zmluvám, ktoré mali byť podpísované sa on dostal až v marci 2002, keď ich obdržal od X.. J. mu potvrdil, že zmluvy, ktoré mali byť doručené, im doručené neboli. Svedkyňa L. E., pracovníčka spoločnosti K. R. uviedla, že pečiatka, ktorou boli opatrené zmluvy s č. XX sa používala až po období 22. januára 2002. Keď bola urobená zmluva o sprostredkovaní medzi K. a H. 19. septembra 2001, táto pečiatka neexistovala. Členka predstavenstva spoločnosti G. G. S. Q. povedala, že spoločnosť H. nikdy nebola akcionárom spoločnosti G. G., a.s. B. Z., spoločník a konateľ spoločnosti B. R., s.r.o. podpísal kúpno - predajnú zmluvu v októbri 2001, ktorá už bola podpísaná p. J.. (Tento ju však podpísať nemohol, pretože sa nenachádzal na Slovensku). Ing. G., osobný vodič X. popísal prevoz 40 miliónov korún v hotovosti v kufríkoch do Bratislavy. Popísal aj odovzdanie kufríkov v budove M. JUDr. W..

Ďalšími usvedčujúcimi dôkazmi sú listinné podania Ing. B., kde detailne opisuje hádku s W. o 40 miliónov.

Obžalovaný ďalej namietal, že, že boli porušené jeho práva na obhajobu ustanovením náhradného obhajcu súdom v osobe Mgr. Romana Balca, ktorý sa zúčastnil hlavného pojednávania konaného dňa 25. apríla 2007 napriek tomu, že obhajca obžalovaného požiadal špecializovaný súd o prerušenie hlavného pojednávania na jeden deň z dôvodu neodkladných pracovných záležitostí.

K tomu najvyšší súd uvádza, že podľa § 40a ods. 1 Trestného poriadku, (zák. č. 141/1961 Zb.) ak je dôvodná obava, že by mohlo byť zmarené hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie pre

neprítomnosť ustanoveného alebo zvoleného obhajcu, môže byť obvinenému (obžalovanému) popri zvolenom alebo ustanovennom obhajcovi ustanovený náhradný obhajca.

Ods. 2 náhradný obhajca má rovnaké práva a povinnosti ako obhajca zvolený alebo ustanovený, na hlavnom pojednávaní alebo verejnom zasadnutí ich však môže vykonávať iba v prípade neúčasti zvoleného alebo ustanoveného obhajcu.

Ods. 3 ustanovenia § 38 až 40 sa na náhradného obhajcu vzťahujú primerane.

Už ústavný súd (II ÚS 215/2006) vyslovil, že ustanovením náhradného obhajcu na základe opatrenia v trestnom konaní v medziach zákonného sudcovského uváženia všeobecný súd nemôže porušiť základné právo sťažovateľa na právnu pomoc v konaní pred súdom podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Tento záver platí rovnako vo vzťahu k základnému právu na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy, ktoré ako *lex specialis* nadväzuje na čl. 47 ods. 2 ústavy.

Ustanovenie náhradného obhajcu popri zvolenom obhajcovi nie je možné chápať ako porušenie základných práv, keďže aktívne vystupuje len v prípade neúčasti zvoleného obhajcu (v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí) t. z., že aj napriek ustanoveniu náhradného obhajcu, tento ešte nevyhnutne nemusí vykonať úkon právnej služby ako obhajca v danej veci v prípade, že zvolený obhajca bude prítomný na každom hlavnom pojednávaní, resp. verejnom zasadnutí. Tento filozoficko-logický prístup vyjadril zákonodarca koncipovaním iba možnosti súdu použiť tento inštitút, ktorý však podmienil dôvodnou obavou zmarenia vykonania úkonu, hlavného pojednávania.

Pre ustanovenie náhradného obhajcu boli v danej veci splnené všetky zákonné podmienky.

S touto námietkou úzko súvisí aj námietka obžalovaného, že v prípravnom konaní obhajcovia neboli upovedomovaní o tom, kto bude vypočúvaný.

Trestný poriadok výslovne neukladá vyšetrovateľovi povinnosť oznámiť obhajcovi totožnosť svedka (stanovisko NS SR č. 7/2018, prijatím tohto stanoviska prestal byť aktuálnym výklad uvedený v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 54/2013).

Obhajca je oprávnený ešte v prípravnom konaní žiadať o opakovanie výsluchu svedka, a to najneskôr pri preštudovaní spisu (§ 166 zák. č. 141/1961 Zb.). Zo záznamu o preštudovaní spisu z 18. apríla 2004 pod ČVS: VKE-10/OVO ZTČ-BA-2002 obžalovaný (vtedy obvinený) JUDr. Ing. V. W. a obhajca JUDr. Peter Filip predniesli jeden návrh, a to zastavenie trestného stíhania s poukazom na § 172 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Nejde o porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, keď bola dodržaná zásada bezprostrednosti podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku (zák. č. 141/1961 Zb.), že pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, ako aj na verejnom alebo neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli pri tomto konaní vykonané.

Najvyšší súd konštatuje, že táto zásada bola v trestnom konaní dodržaná.

Obžalovaný sa snažil spochybniť zákonnosť Špeciálneho súdu. V tejto súvislosti namietal porušenie jeho ústavného práva na prejednanie veci zákonným sudcom v zmysle článku 48 ods. 1 ústavy.

Obžalovaný argumentoval nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 17/08, ktorým bolo rozhodnuté, že zákon č. 458/2003 Z. z. o zriadení Špeciálneho súdu a Úradu špeciálnej prokuratúry a ustanovenia iných relevantných právnych predpisov nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1, čl. 141 ods. 1, čl. 141a ods. 4 písm. b), čl. 144 ods. 1 v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy, čl. 148 ods. 1 a 2 ústavy a s čl. 11 ods. 1 Dohovoru Organizácie Spojených národov proti korupcii.

Na základe uvedeného bol zákonom č. 291/2009 Z. z. zriadený nový súdny orgán - Špecializovaný

trestný súd. Podľa čl. 141a ods. 4 písm. b) ústavy (od 1. septembra 2014 čl. 141a ods. 5 písm. c), písm. d) ústavy) patrí do pôsobnosti Súdnej rady Slovenskej republiky rozhodovať o pridelení a preložení sudcov. Sudcovia špeciálneho súdu neboli takýmto legitímnym spôsobom na Špecializovaný trestný súd preložený Súdnu radou SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti dáva do pozornosti rozhodnutie ESĽP 21. júna 2011 rozsudok J. proti Slovenskej republike. V predmetnom prípade p. J. aloval Slovenskú republiku pre porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ako aj pre porušenie čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru v trestnom konaní vedenom proti nemu. Konkrétne namietal, že Špeciálny súd v Pezinku zriadený v roku 2003 na prerokovávanie závažnej trestnej činnosti organizovanej kriminality a korupcie, ktorý ho odsúdil v trestnom konaní, nebol nezávislý súd zriadený zákonom, vzhľadom už na spomínaný nález ústavného súdu. Európsky súd konštatoval, že v predmetnom prípade nedošlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru. V tomto ohľade sa európsky súd stotožnil s argumentáciou vlády, že v trestnej veci sťažovateľa rozhodol nezávislý súd zriadený zákonom parlamentu, ktorý bol až do nález ústavného súdu súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Európsky súd uznal jednoznačný právny základ existencie špeciálneho súdu, ktorý bol zriadený zákonom č. 458/2003 Z. z. o špeciálnom súde. Ďalej uviedol, že nález ústavného súdu sa týkal viac koncepčného a inštitucionálneho postavenia špeciálneho súdu v súdnom systéme Slovenskej republiky, ako nezávislosti súdneho orgánu ako takého, rozhodujúceho v konkrétnych trestných veciach.

Odpoveď na druhú námietku sa nachádza priamo v zákone č. 291/2009 Z. z. o Špecializovanom trestnom súde a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinný od 1. novembra 2009. Špecializovaný trestný súd odvodzuje svoju legitimitu a právomoc pokračovať v doposiaľ neskončených veciach. Podľa čl. II ods. 15 zákona o ŠTS vo veciach patriacich do pôsobnosti ŠTS, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie pred nadobudnutím účinnosti zákona, je príslušný na konanie ŠTS, ak ďalej nie je uvedené inak.

Podľa čl. XII ods. 2 zák. o ŠTS výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných obdobných právnych vzťahov a práv a povinností z osobných vzťahov sudcu k štátu prechádza dňom vyhlásenia nález ústavného súdu PL. ÚS 17/08 z 20. mája 2009 zo špeciálneho súdu na ŠTS (II. ÚS 331/09, II. ÚS 45/2010).

Rozhodujúcu otázku, či sa sudcovia Špecializovaného trestného súdu ujali svojich funkcií v súlade s ústavou, môže ústavný súd riešiť iba v rámci konania o súlade právnych predpisov podľa § 37 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Pokiaľ ide o právne posúdenie trestnej veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom, že konanie obžalovaného JUDr. Ing. V. W., X.. a Ing. B. právne posúdil ako pokračovací trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona k § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003, pretože tento zákon bol ako celok pre páchatel'ov priaznivejší. Ak ide o spolupáchateľstvo na trestnom čine podvodu, tak konanie spolupáchateľa musí byť vedené pri spolupôsobení s inou osobou úmyslom spôsobiť inému škodu. T. j. spolupáchateľ si musí byť vedomý toho, že druhý spolupáchateľ alebo ostatní spolupáchatelia sú týmto úmyslom rovnako vedení a musí k ich činnosti smerujúcej k spôsobeniu škody na strane jednej a k vzniku obohatenia na strane druhej pristúpiť ešte pred dokonaním trestného činu podvodu.

Trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

Najvyšší súd konštatuje, že výška škody bola ustálená v popise skutku v rozsahu pre určenie právnej kvalifikácie skutku.

Podľa § 89 ods. 13 zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31. augusta 2003 škodou nie nepatrnou sa

rozumie škoda dosahujúca najmenej výšku minimálnej mesačnej mzdy, škodou nie malou sa rozumie suma dosahujúca najmenej šesťnásobok takej mzdy, väčšou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej šesťnásobok takej mzdy, väčšou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej dvadsaťnásobok takej mzdy, značnou škodou suma dosahujúca najmenej stonásobok takej mzdy a škodou veľkého rozsahu suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej mzdy. (Nariadenie vlády o minimálnej mzde č. 514/2002 Z. z., podľa ktorej výška minimálnej mzdy bola 5.570,- Sk.)

V danom prípade bola spôsobená škoda, ktorá niekoľkokrát násobne prekročila hranicu škody veľkého rozsahu. Súd vzal do úvahy aj spôsob spáchania trestnej činnosti, mnohopočetnosť útokov proti cudziemu majetku, početnosť poškodených osôb a dlhú dobu páchania trestnej činnosti.

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste, vzhľadom na ustálený záver o právnej kvalifikácii súdeného skutku, a stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o druh a výmeru trestu u obžalovaného. Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd prvého stupňa správne aplikoval relevantné ustanovenia hmotného práva. K odôvodneniu výroku o treste urobeného súdom prvého stupňa odvolací súd nemá čo dodať, nakoľko ho odôvodnil vyčerpávajúcim a dostatočným spôsobom.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu sa prvostupňový súd sa dôsledne riadil ustanoveniami § 3 ods. 4, § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Trestného zákona. U páchatel'a zohľadnil jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život.

Trestná sadzba pri trestnom čine podvodu podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2003 je 5 - 12 rokov. Je dôležitá skutočnosť, že nepodmienečný trest odňatia slobody súd uložil vzhľadom na vysoký stupeň spoločenskej nebezpečnosti a na prioritný záujem spoločnosti na boji proti sofistikovanej majetkovej trestnej činnosti zastieranej podnikateľskými aktivitami.

Uložený trest vo výmere deväť rokov aj odvolací súd považuje za primeraný, ktorý splní svoj účel z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie.

Zároveň prvostupňový súd správne rozhodol, že uloženie peňažného trestu u obžalovaného neprichádza do úvahy vzhľadom na jeho vek a skutočnosť, že podľa výpisu z katastra nehnuteľností sú na nehnuteľnostiach, ktoré vlastní, v časti ťarchy vyznačené exekučné príkazy.

Zákonu zodpovedá aj zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do III. nápravnovýchovnej skupiny, pretože sa mu ukladal trest za niektorý z trestných činov uvedených v § 62 (§ 250 ods. 5 Trestného zákona).

Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody.

Poškodená spoločnosť K. M., a.s. v konkurze bola s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o občianskoprávných veciach. (Na tom nič nemení skutočnosť, že z výpisu z Obchodného registra, ako aj zo správy správcu konkurznej podstaty vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Košiciach z 13. decembra 2017, sp. zn. 4K/18/2002 v konkurznej veci úpadcu K. M. a.s., N. XX, N., IČO. XX XXX XXX došlo k zrušeniu konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu a zároveň zbavenie JUDr. O. Z., advokáta, M. V. X, N. funkcie správcu konkurznej podstaty.)

Rozsah dokazovania, ktoré by bolo nutné vykonať pre rozhodnutie o povinnosti obžalovaného nahradiť

škodu jednotlivým poškodeným, by celkom zjavne presahoval rámec potrieb trestného konania, ktorého účelom je, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo potrestaní.

V tomto smere obžalovaným JUDr. Ing. W. uplatnená odvolacia námietka týkajúca sa toho, že správca konkurznej podstaty (v posudzovanej veci JUDr. O. Z.) nemohol uplatniť nárok na náhradu škody, pretože nemá postavenie poškodeného, je neopodstatnená.

Krajský súd v Košiciach uznesením, č. k. 4K 18/02-41 z 28. mája 2002 vyhlásil konkurz na majetok dlžníka K. M. a.s., so sídlom N. XX, N. a ustanovil správcu konkurznej podstaty JUDr. O. Z., advokáta, F. X, N.. Krajský súd v Košiciach opatrením, č. k. 4K 18/02-47 zo dňa 29. mája 2002 ustanovil osobitných správcov pre odbor ekonomiky a účtovníctva : Ing. V. W., M. XXX/XX, O. I. G. a Ing. W. F., O. XX, N.. Od 3. júna 2000 predstavenstvo tvorili O. J. - predseda, J. W. podpredseda, Ing. W.S. - člen. Na spoločnosť Z.. R. s.r.o bol vyhlásený konkurz 5. septembra 2002 a za správcu konkurznej podstaty bol ustanovený JUDr. J. K., ktorý nárok na náhradu škody neuplatnil.

Predovšetkým je potrebné ozrejmiť, že v dobe vyhlásenia konkurzu bol platný a účinný zákon č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní.

Podľa § 14 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, vyhlásenie konkurzu má tieto účinky: oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré súvisia s nakladaním s majetkom podstaty, prechádzajú na správcu. Právne úkony úpadcu týkajúce sa tohto majetku sú voči konkurzným veriteľom neúčinné.

Podľa § 14 ods. 1 písm. g) uvedeného zákona nesplátne pohľadávky a záväzky týkajúce sa podstaty sa stávajú splatnými; Podľa § 14 ods. 1 písm. h) citovaného zákona zanikajú úpadcove príkazy, plnomocenstvá, prokúry a dosiaľ neprijaté návrhy na uzavretie zmluvy.

Podľa § 14 ods. 1 písm. l) citovaného zákona správca je oprávnený rozhodovať o obchodných záležitostiach podniku, 3a) robiť za úpadcu právne úkony, ku ktorým dochádza pri prevádzke podniku, zabezpečiť vedenie účtovníctva, zriaďovať samostatné organizačné zložky podniku.

Uvedené preukazuje, že správca konkurznej podstaty je povinný vykonávať všetky oprávnenia týkajúce sa majetkovej podstaty úpadcu, toto právo neprináleží štatutárnym orgánom spoločnosti. V rámci tohto oprávnenia je aj právo na vymáhanie všetkých pohľadávok úpadcu voči dlžníkom, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu a to vrátane tých pohľadávok, ktoré vznikli nesprávnym alebo nezákonným postupom úpadcu. Neodporovanie takýmto úkonom neznamená, že správca nemá oprávnenie domáhať sa takýchto pohľadávok aj v trestnom konaní, ak zaobstarané dôkazy naznačujú, že mal byť spáchaný trestný čin, ktorým mala byť spôsobená škoda úpadcovi, za ktorý zodpovedá určitý páchatel' (primerane rozhodnutie NS SR, sp. zn. 4Tost 10/2011).

Z uvedeného vyplýva, že správca konkurznej podstaty JUDr. Z. postupoval pri uplatnení nároku na náhradu škody v tomto trestnom konaní zákonne a plne opodstatnene.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd nezistiac žiadne právne relevantné a významné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, ktoré by boli obžalovanému na prospech, jeho odvolanie zamietol, pretože zistil, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.